

ÅRGÅNG 127 • NUMMER 4 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • APRIL 2003

Liahona

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsida: Min återlösare lever; Roger Loveless
© 2002, Hadley House, Bloomington, Minnesota.
Baksida: Foto Floyd Holdman, LaRene Porter Gaunt, © 2002 John Telford samt © ASAP LTD/Index Stock. Se "Han har uppstått", s 2, och "Jerusalem", s 8.

LILLA STJÄRNAN OMSLAGET

Se på ängens liljor; Simon Dewey, med tillstånd av Altus Fine Art, American Fork, Utah. Se "Du är Messias", *Lilla stjärnan*, s 6.

SE SIDAN 2

ARTIKLAR

- 1 Brev från första presidentskapet
- 2 Budskap från första presidentskapet: Han har uppstått
Thomas S Monson
- 8 Jerusalem *D Kelly Ogden*
- 18 Jesu ord: Döden och uppståndelsen *Walter F González*
- 25 Besökslärnarnas budskap: Förbered er för tillbedjan i templet
- 26 Översikt över Nya testamentets tid: Frälsarens sista vecka
- 30 Gud hade en egen plan för mig *Rochelle Welty och Jan Pinborough*
- 40 Sista dagars heliga berättar
Har mitt liv en mening? *Michael Renker*
Med fasta och bön *Ruth Rodríguez Sotelo*
Lynnettes vittnesbörd *Leah Poole Wright*
Sammanlänkade genom lidande *Adam C Olson*
- 48 Så kan du använda *Liabona* april 2003

UNGDOMSSIDORNA

- 22 Konungarnas Konung *Lisa Ann Jackson*
- 24 Affisch: Han är inom räckhåll
- 33 Förslagslista: Så kan du använda tiden väl och hålla balansen SE SIDAN 33
- 34 Jag dansade tillbaka till kyrkan *Ned B Roueché*
- 37 De sår som botar mina *Elvin Mencía*
- 38 Evangelie-klassiker: Dandy *David O McKay*
- 44 Frågor och svar: Hur kan jag skilja mellan mina egna tankar och känslor och Andens inspiration?
- 47 Visste du detta?

LILLA STJÄRNAN

- 2 Kom lyssna till profetens röst: Ett växande vittnesbörd
James E Faust
- 4 Tempelbilder
- 6 Samlingsstunden: Du är Messias *Vicki F Matsumori*
- 8 Sång: Påskens hosianna
Vanja Y Watkins
- 10 Berättelser ur Nya testamentet: Jesus står inför rätta; Jesus blir korsfäst
- 16 Särskilda vittnen: Vår Herre och Frälsare
Joseph B Wirthlin

April 2003 • Årgång 127 • Nummer 4
LIAHONA 23984 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolvsvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: Richard M Romney

Assisterande chefredaktörer: Marvin K Gardner, Vivian Paulsen, Don L Searle

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett,
Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jennifer L Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Melynn Minson, Sally J Odekirk,
Adam C Olson, Judith M Paller, Jonathan H Stephenson,
Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktörer: J Scott Knudsen, Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design och produktionspersonal: Fay P Andrus, C Kimball Bott, Howard Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Brent Christison, Sharri Cook, Kerry Lynn C Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pitton,
Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center, Umlandagatan 24, 412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitianska, hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska, mongoliska, norska, pangasinan, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, vietnamesiska, och waray. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

April 2003 Vol. 127 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Brev från första presidentskapet

Följande brev, daterat 20 januari 2002, sändes ut till prästadömsledare.

Ledarna för prästadömet och Hjälpföreningen bör undervisa om vikten av hemförråd och att ha en ekonomisk reserv. Dessa principer kan undervisas på församlingsrådets möten eller på en femte söndag under prästadömets och Hjälpföreningens möten.

Kyrkans medlemmar kan påbörja sitt hemförråd genom att lagra de baslivsmedel som krävs för att uppehålla livet om de inte hade något annat att äta. Beroende på var medlemmarna bor kan dessa baslivsmedel vara vatten, vete eller annat sädeslag, torkade baljväxter, salt, honung eller socker, torrmjöl och matolja ... När medlemmarna har lagrat tillräcklig mängd av dessa baslivsmedel för att tillgodose sin familjs behov för ett år, kanske de vill lägga till andra detaljer som de är vana att använda dagligen.

Vissa medlemmar har inte pengar till eller plats för ett sådant förråd, och somliga får inte lagra ett årsförråd av mat därför att det är förbjudet enligt lag. Dessa medlemmar bör lagra så mycket som deras omständigheter tillåter. Familjer som inte har resurser till att anskaffa förråd för ett helt år, kan börja med att lagra förråd som räcker några månader. Medlemmarna bör gå till väga förståndigt och inte panikartat, och inte gå till ytterligheter i denna sak. Genom noggrann planering kan de flesta av kyrkans medlemmar, med tiden, bygga upp både en ekonomisk reserv och ett årsförråd av livs-nödvändigheter." ■

Han har uppstått

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Förste rådgivare i första presidentskapet

En besökare frågade mig en gång: "Vad finns det att se medan jag är i Salt Lake City?" Utan att tänka efter föreslog jag en rundtur på tempelplatsen, en utfärd till näraliggande dalgångar, ett besök i Bingham's koppargruva och kanske en simtur i Stora Saltsjön. Av rädsla för att bli missförstådd sade jag inte: "Varför inte tillbringa någon timme eller två på någon av våra begravningsplatser?" Jag talade inte om för honom att jag varthelst jag reser försöker besöka stadens begravningsplats. Detta blir ett tillfälle för eftertanke, för begrundan om livets mening och dödens oundviklighet.

Större kärlek

Från den lilla kyrkogården i staden Santa Clara i Utah minns jag hur de väderbitna gravstenarna dominerades av schweiziska namn. Många av dessa människor lämnade hem och familj i det grönskande Schweiz. De åtlodde kallelsen "Kom till Sion" och slog sig ned i de samhällen där de nu "vilar i frid". De utstod vårfloder, sommartorka, magra skördar och slitsamt arbete. De efterlämnade en arvedel av uppoffringar.

De största kyrkogårdarna, och i många avseenden de som framkallar den största rörelsen, hedras som viloplatser för män som dog i krig, iförda sitt lands uniform. Man tänker då på ouppfyllda drömmar, krossade förhoppningar, sorgtyngda hjärtan och liv som förkortats av krigets vassa lie.

Stora områden med prydliga vita kors i städerna i Frankrike och Belgien framhäver första världskrigets fruktansvärda förluster. Verdun i Frankrike är i själva verket en enda väldig kyrkogård. Varje år då jordbrukarna plöjer jorden, plöjer de fram en hjälm här, en gevärspipa där — bistra påminnelser om de män som bokstavligen genomdränkte myllan med sitt livs blod.

Besök i Gettysburg i Pennsylvania och andra platser från amerikanska inbördeskriget påminner om de strider då broder kämpade mot broder. Många familjer förlorade sina gårdar, andra sina ägodelar. En familj förlorade allt. Låt mig läsa upp för er det minnesvärda brev som president Abraham Lincoln skrev till fru Lydia Bixby:

"Kära fru Bixby!

Jag har i försvarsdepartementets arkiv, i en anteckning gjord av Massachusetts

**Uppståndelsens
verklighet ger var
och en den frid
som övergår allt
förstånd.**

generaladjutant sett att ni är mor till fem söner som dött en ärofull död på slagfältet. Jag känner hur svaga och kraftlösa mina ord måste vara till att försöka trösta er över en så överväldigande förlust. Men jag kan inte avstå från att erbjuda er den tröst som kan finnas i tacket från den republik som de dog för att rädda. Jag ber att vår himmelske Fader vill lindra smärtan över er förlust och lämna kvar endast ett ömt vårdat minne av de älskade bortgångna samt en stolthet ni måste känna över att ha nedlagt ett så dyrbart offer på frihetens altare.

Med största högaktning och vördnad,
Abraham Lincoln.”¹

En vandring genom Punchbowl Cemetery i Honolulu eller Memorial Cemetery of the Pacific i Manila på Filippinerna påminner en om att alla som dog under andra världskriget inte är begravda på ett grönskande, stilla fält. Många försvann under vågorna på den ocean där de färdades och där de dog.

Bland de tusentals soldater som dödades vid anfallet på Pearl Harbor fanns en sjöman vid namn William Ball från Fredericksburg i Iowa. Det som skiljer honom från många andra som dog den dagen år 1941 var inte någon särskilt hjältemodig handling utan den tragiska händelsekedja som hans död igångsatte.

Då Williams ungdomskamrater, de fem bröderna Sullivan från den närliggande staden Waterloo fick bud om hans död, gick de tillsammans för att skriva in sig vid flottan. Bröderna Sullivan som ville hämnas sin vän begärde att få strida tillsammans, en önskan som flottan beviljade. Den 14 november 1942 sänktes den kryssare på vilken bröderna tjänstgjorde, USS *Juneau*, i ett sjöslag utanför Guadalcanal på Salomonöarna.

Nästan två månader gick innan fru Sullivan fick meddelandet. Det kom inte med det vanliga telegrammet, utan med särskild kurir: Alla hennes fem söner rapporterades saknade under strid i Stilla havet och antogs döda. Deras kroppar återfanns aldrig.

En enda mening, uttalad av en enda person, utgör ett passande eftermäle: ”Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner.”²

”Inte sorg, utan tacksamhet”

Det djupa inflytande en persons liv kan få på andras liv talas sällan om och är ofta föga känt. Detta gällde till exempel en lärare för tolvåriga flickor i bikupsklassen i GUF. Hon hade inga egna barn, fastän hon och hennes man verkligen längtade efter barn. Hennes kärlek kom till uttryck genom hennes hängivenhet till sina flickor då hon undervisade dem om livets eviga sanningar. Hon blev sedan svårt sjuk och avled, endast 27 år gammal.

Varje år på Memorial Day (30 maj, helg- och gravsmyningsdag i USA, ö a), vallfärdade hennes flickor till sin lärares gravplats, där de höll en bönestund. Först kom det sju, sedan fyra, sedan två, och till sist var det bara en, som fortsatte komma varje år. Hon satte alltid en bukett iris på gravstenen — som ett tecken på sin djupa tacksamhet. Den flickan blev senare själv lärare för flickor. Det är inte överraskande att hon är så framgångsrik. Hon avspeglar bilden av den lärare som inspirerat henne. Det liv den läraren levde, de lektioner hon höll, är inte begravda under den sten som utmärker hennes grav. De fortlever i de personligheter hon hjälpte till att forma och i de liv hon så osjälviskt berikade. Man påminns om en annan stor lärare, ja, om Herren själv. Han skrev en gång med fingret ett budskap i sanden.³ Tidens vindar utraderade för alltid de ord han skrev, men inte det liv han levde.

”Allt vi kan veta om den vi älskar och förlorat”, skrev Thornton Wilder, ”är att de skulle önska att vi minns dem med större insikt om vilka de verkligen var ... Den största hyllningen till den döde är inte sorg utan tacksamhet.”

Pojkarna Keller

För några år sedan, i det vackra Heber Valley strax öster om Salt Lake City, återvände en kärleksfull mor och en hängiven far till sitt hem och upptäckte där att deras tre äldsta söner låg döda. Natten var bistert kall och den bitande vinden förde med sig snö som täckte skorstenen. Det gjorde att dödande koloxid stängdes inne och spred sig genom hela hemmet.

Begravningsgudstjänsten för de tre pojkarna Keller var en av mitt livs mest gripande upplevelser. Samhällets

invånare hade lagt sina dagliga sysslor åt sidan, barnen var lediga från skolan och alla trängdes i och kring kapellet för att uttrycka sin djupa medkänsla. Så länge jag lever kommer jag att minnas denna scen: tre blanka kistor, följda av sorgtyngda föräldrar och far- och morföräldrar på väg mot främre delen av lokalen.

Den förste talaren var ledare för skolans brottarklubb. Han hyllade Louis, den äldste pojken. Med känsloladdad röst och med tårarna tillbakahållna berättade han att Louis inte var den mest begåvade brottaren i laget, men tillade: "Ingen arbetade hårdare. Det han saknade i fråga om skicklighet uppvägdes av hans beslutsamhet."

Sedan talade en ungdomsledare om Travis. Han berättade om hur Travis utmärkt sig inom scouting och inom aronska prästdörets verksamhet, och att han var ett helgjutet exempel för sina vänner.

Till sist talade en lågstadielärare om Jason, den yngste av de tre. Hon var en framstående och kompetent lärare. Hon berättade att han var tyst, till och med blyg. Sedan berättade hon om hur Jason, med sin pojaktigt spretiga handstil, sänt henne det vackraste och mest välkomna brev hon någonsin fått. Budskapet var kort — bara fyra ord: "Jag tycker om dig." Hennes rörelse var så djup att hon endast med svårighet kunde avsluta talet.

Genom tårarna och sorgen denna dag lade jag märke till eviga sanningar som förmedlats av dessa pojkar vilkas liv hedrades och vilkas mission i dödligheten avslutats.

En idrottsledare uttryckte sin beslutsamhet att se bortom den idrottsliga förmågan, in i varje gosses hjärta. En ungdomsledare lovade högtidligt att varje pojke och flicka

skulle ha glädje av det program kyrkan tillhandahåller. En lågstadielärare såg på de små barnen, Jasons klasskamrater. Hon sade ingenting, men ögonen avslöjade själens beslutsamhet. Budskapet var omisskännligt: "Jag ska älska varje barn. Varje pojke, varje flicka ska få ledning i sökandet efter sanningen, i utvecklandet av talanger och ska ledas in i tjänandets underbara land."

Och de som lyssnade kommer aldrig mera att vara desamma. Alla kommer att sträva mot den fullkomning som Mästaren talade om. Vår inspiration? De pojkars liv, som nu vilar från möda och sorg, och styrkan hos dessa föräldrar som av allt sitt hjärta förtröstat på Herren, som inte litar till sitt eget förstånd och som i allt erkänner hans hand, med insikt om att han kommer att leda deras vägar.⁴

Vi kan hämta inspiration ur pojkarna Kellers liv, vilka nu vilar från sorg och möda, samt styrkan hos dessa föräldrar som av allt sitt hjärta förtröstat på Herren.

På upp-
ståndelsens
härliga dag
kommer ande och
kropp att återföre-
nas. Löftet förverk-
ligades när Maria
och andra kom
fram till graven.

Låt mig läsa upp för er en del av ett brev som jag fick av dessa tre söners ädla mor. Det skrevs strax efter deras bortgång.

”Det händer att vi har dagar och nätter som just nu känns helt överväldigande. Förändringen i vårt hemliv har varit så drastisk. När nästan halva vår familj är borta, blir matlagningen, tvätten och till och med inköpen annorlunda. Vi saknar oväsendet och oredan, retsamheten och leken. Detta är borta. Söndagarna är så tysta. Vi saknar att se sakramentet välsignat och utdelat av våra söner. Söndagen var i sanning en samlingsdag för vår familj. Vi begrundar tanken: Ingen

mission, inga bröllop, inga barnbarn. Vi ber inte att de ska återvända, men vi kan inte säga att vi någonsin skulle ha varit villiga att avstå från dem. Vi har återvänt till våra plikter i kyrkan och våra ansvar i familjen. Vår önskan är att leva så att familjen Keller blir en evig familj.”

Med familjerna Keller och Sullivan och med alla som förlorat någon de håller av vill jag dela min själs övertygelse, mitt hjärtas vittnesbörd och det jag faktiskt upplevt i mitt liv.

Döden, ett nytt kapitel av livet

Vi vet att var och en levde i andevärlden med vår himmelske Fader. Vi förstår att vi kommer till jorden för att lära, för att leva, för att framåtskrida i vår eviga färd mot fullkomning. Några stannar endast ett ögonblick här på jorden, medan andra lever länge i landet. Det avgörande är inte hur länge vi lever, utan i stället hur väl vi lever. Därefter kommer döden och början på ett nytt kapitel i vårt liv. Vad kräver detta kapitel?

För många år sedan stod jag vid en ung tvåbarnspappas sjukbädd. Han svävade mellan liv och död. Han tog min hand i sin, såg mig i ögonen och bad vädjande: ”Biskop Monson, jag vet att jag ska dö. Berätta för mig vad som händer med min ande när jag dör.”

Jag bad om himmelsk ledning innan jag försökte svara. Mina blickar drogs till Mormons bok, som låg på bordet bredvid hans säng. Jag tog upp boken i handen och försynen slog upp boken vid Almas fyrtionde kapitel. Jag började läsa högt:

”Nu, min son, har jag något mera jag önskar säga dig, ty jag märker att du

känner dig oviss i ditt sinne angående de dödas uppståndelse ...

Nu, angående själens tillstånd mellan döden och uppståndelsen. — Se, jag har av en ängel fått veta, att alla människors andar tagas hem till Gud, som gav dem liv, så snart de skiljas från den dödliga kroppen ...

Och där skall det ske, att deras andar som äro rättfärdiga, mottagas i ett lycksalighetens tillstånd, som kallas paradiset, ett vilotillstånd, ett fridstillstånd, i vilket de skola vila sig från alla sina besvärligheter, all möda och sorg.”⁵

Min unge vän slöt ögonen, sade ett uppriktigt tack och gled stilla bort till det paradiset som vi talat om.

Segev över graven

Därefter kommer uppståndelsens härliga dag, då ande och kropp återförenas för att aldrig mer skiljas åt. ”Jag är uppståndelsen och livet”, sade Kristus till den sörjande Marta. ”Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.”⁶

”Frid lämnar jag efter mig åt er, min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.”⁷

”I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er ... att jag går bort för att bereda plats åt er? ... för att ni skall vara där jag är.”⁸

Detta storslagna löfte blev verklighet då de två kvinnor som hette Maria närmade sig graven i lustgården — den begravningsplats där Herren ensam lagts. Vi låter Lukas, läkaren, beskriva deras upplevelse:

”På den första dagen i veckan gick de tidigt på morgonen till graven ...

De fann att stenen var bortrullad från graven ...
och gick in men fann inte Herren Jesu kropp.

När de inte visste vad de skulle tro, se, då stod två män i skinande kläder framför dem.

De ... sade: ’Varför söker ni den levande bland de döda?’”⁹

”Han är inte här, han har uppstått.”¹⁰

Detta är kristenhetens trumpetsignal. Uppståndelsens verklighet ger var och en den frid som övergår allt förstånd.¹¹ Detta är tröst för dem vilkas kära ligger på Flanderns fält, vilka omkom i havets djup eller vilar i det lilla Santa Clara eller den fridfulla Heber Valley. Detta är allomfattande sanning.

Som den minste av hans lärjungar förkunnar jag mitt personliga vittnesbörd att döden har betvingats, att seger över graven har vunnits. Må de ord som helgades av honom som uppfyllde dem bli verklig kunskap för alla. Minns dem. Vörda dem. Hedra dem. *Han har uppstått.* ■

SLUTNOTER

1. <i>Selections from the Letters, Speeches, and State Papers of Abraham Lincoln</i> , red Ida M Tarbell (1911), s 109.	5. Alma 40:1, 11–12.
2. Johannes 15:13.	6. Johannes 11:25–26.
3. Se Johannes 8:6.	7. Johannes 14:27.
4. Se Ordspråksboken 3:5–6.	8. Johannes 14:2–3.
	9. Lukas 24:1–5.
	10. Matteus 28:6.
	11. Se Filipperbrevet 4:7.

TANKAR TILL HEMLÄRARE

Efter förberedelser under bön återger ni detta budskap genom att använda en metod som uppmuntrar till delaktighet hos dem ni undervisar. Här följer några exempel:

1. Läs första delen av detta budskap med familjen. Inbjud dem att berätta om egna upplevelser på kyrkogårdar eller under begravningsgudstjänster. Uttryck egna känslor kring uppståndelsen och president Monsons vittnesbörd i de två sista styckena.

2. Läs de två första styckena under rubriken ”Döden, ett nytt kapitel av livet”. Fråga familjen hur de skulle ha besvarat den döende mannens fråga. Låt dem berätta vad de lär om livet efter döden av Alma 40:1, 11–12; Johannes 11:25–26; 14:2–3, 27.

3. Be var och en skriva ner minst en fråga om livet efter döden. Diskutera deras frågor och ta upp de delar av budskapet som hjälper till att besvara frågorna.

ירושלם

Jerusalem

القدس

Judar, kristna och muslimer tillber alla i denna heliga stad, där var och en av de tre trosriktningarna har ett antal heliga platser.

D KELLY OGDEN

Ingen annan stad har påverkat världens historia och öde i samma utsträckning som Jerusalem. I 40 sekler har semiter, egyptier, hetiter, assyrier, babylonier, perser, greker, romare, bysantiner, muslimer, korsfarare, turkar, européer, araber och israeler paraderat genom dess historia. Imponerande personligheter såsom Melkisedek, Abraham, David, Salomo, Jesaja, Lehi, Jeremia, Alexander den store, Pompejus, Kleopatra, Herodes, Petrus, Paulus, Titus, Konstantin, Muhammed, Richard Lejonhjärta, Maimonides, Saladin, Süleyman den präktige och en rad andra har spelat avgörande roller i Jerusalems förgångna.

Ovan: Aftonskuggor över en muslimsk begravningsplats och östra muren till Jerusalems gamla stad. Den gyllene Klippmoskén (mitten) och domen till al-Aqsamoskén (längst t v) är belägna över vad judar och kristna kallar tempelberget och muslimer kallar Haram esh-Sharif (Den ädla helgedomen). Längst till vänster: Modell av Jerusalem vid Kristi tid. Vänster: Betande får utanför en forntida del av den gamla stadsmuren.

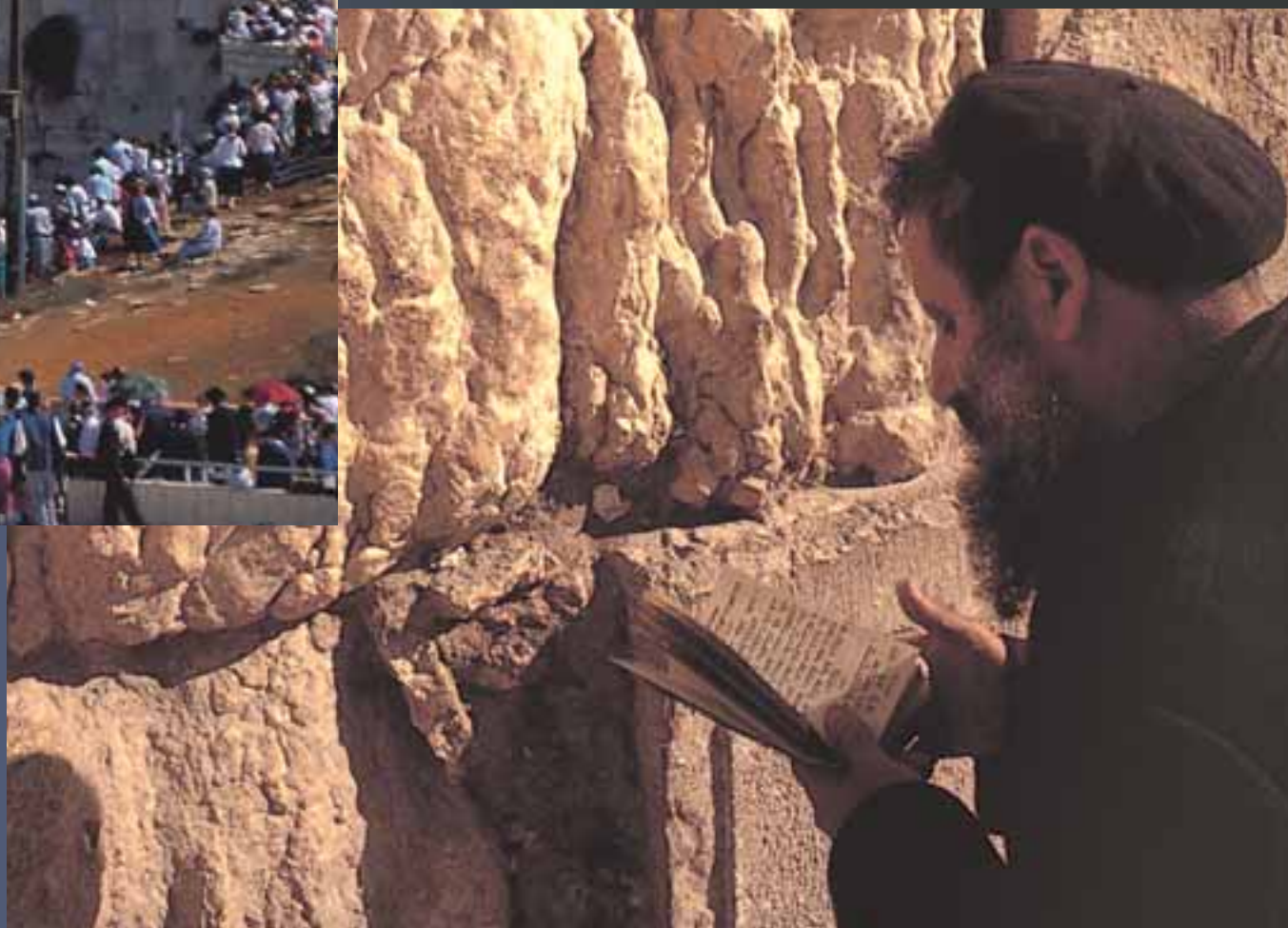

Jerusalem är beläget i en knutpunkt för östra Medelhavsområdet — den enda region i världen där tre världsdelar möts — och har helt naturligt utvecklats till en brännpunkt för globalt ekonomiska, politiska och religiösa angelägenheter. Staden har emellertid aldrig varit någon ekonomisk eller politisk stormakt. Dess anseende och inflytande kommer främst av dess religiösa betydelse. Jerusalem står för alltid som symbol för Guds kontakt med jorden.

Jesus Kristus, Guds enfödde Son i köttet, föddes här i närheten. Det var i Jerusalem som Återlösaren åstadkom alla tidsåldrars största händelser och gåvor — sitt försoningsoffer och uppståndelsen från de döda. Dessa och

Längst till vänster: Judar samlas till andlig väckelse nära Tempelbergets västra mur. Infällt vänster: En judisk familj firar bar mitzvah, en pojkes övergång till man (motsvarar svenska kyrkans konfirmation ö a). Vänster: Abrahams klippa finns inuti Klippmoskén. Enligt traditionen var det på denna klippa som Abraham lade Isak när han skulle offra honom. Enligt traditionen är detta också den klippa varifrån muslimernas profet Muhammed uppsteg till himlen. Nedan: En man sätter in sin skrivna bön i en spricka i Västra muren och läser ur judiska heliga skrifter.

många andra händelser har gjort namnet *Jerusalem* heligt för all tid.

Det har funnits och finns fortfarande andra viktiga religiösa städer i den forna och nya världen, men endast Jerusalem är central ort för tre av världens stora religioner:

Judendom, kristendom och islam. För dessa religioners anhängare, däribland miljontals troende som aldrig sett Jerusalem, visas djupet av känslorna för denna stad av följande uttryckssätt:

Från judendomen: "Av tio mått på skönhet som kommit till världen, har Jerusalem fått nio" (Talmud, Kiddushin, 49b).

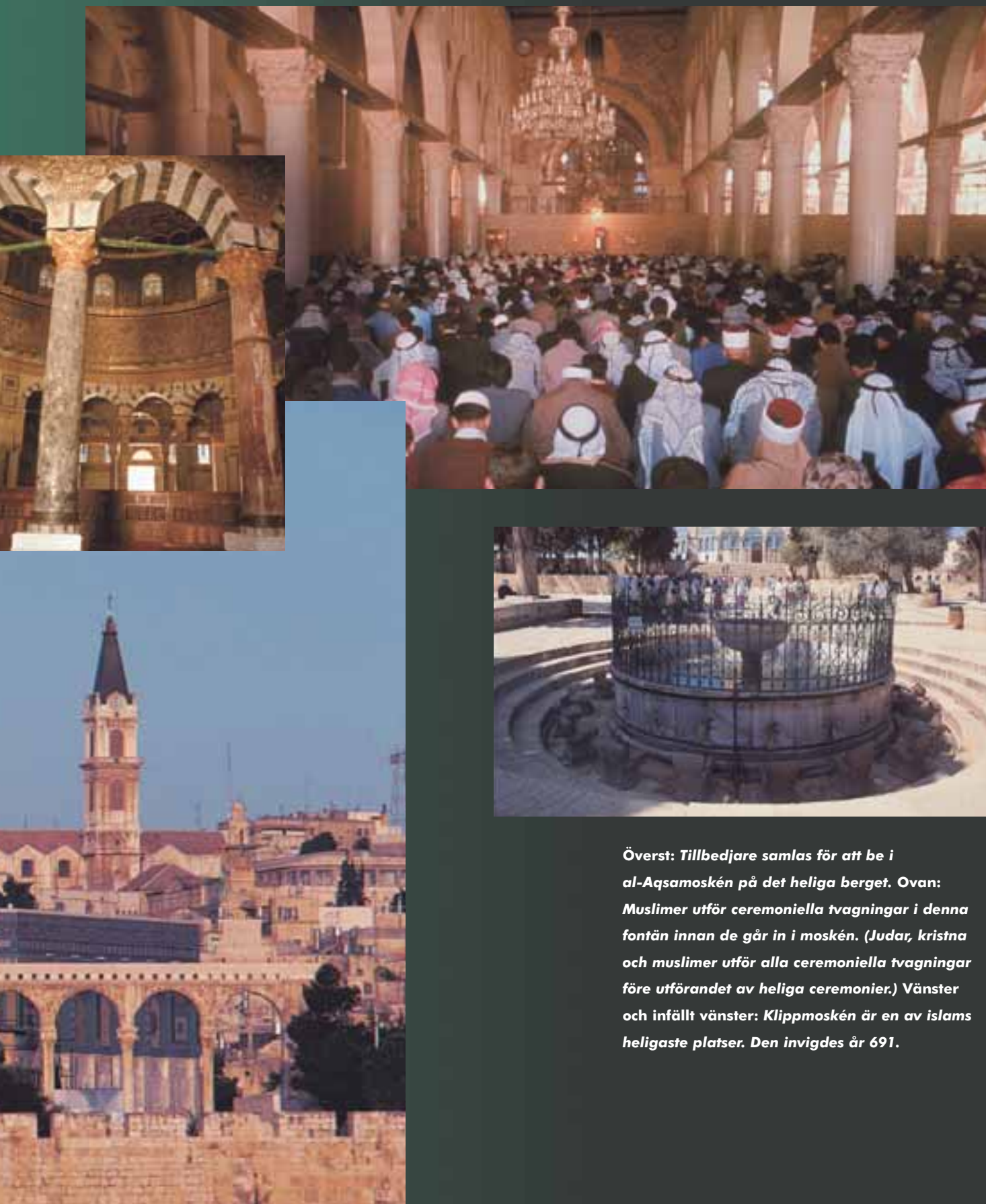
Infällt ovan: Enligt traditionen intog Jesus och hans apostlar den sista måltiden i detta rum på andra våningen. Ovan: En del kristna tror att Jesu kropp lades i denna gravkammare. Infällt vänster: Andra kristna tror att Jesu kropp lades i en grav som nu är belägen i denna byggnad, Heliga gravens kyrka. Vänster: Uråldriga olivträd pryder Getsemane örtagård.

"En människa som inte sett Jerusalem i sin glans har aldrig i sitt liv sett en vacker stad" (Talmud, Succah 51b).

Från kristendomen: Om Jerusalem sade Jesus: "Jerusalem, det är den store Konungens stad" (Matteus 5:35), och aposteln Paulus lärde: "[Kom] till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem" (Hebreerbrevet 12:22).

Från islam: "Allahs utvalda bland alla hans länder är Jerusalem ... Den dagg som faller över Jerusalem är bot mot varje sjukdom, ty den kommer från paradiset's lustgårdar."¹

Överst: Tillbedjare samlas för att be i al-Aqsamoskén på det heliga berget. Ovan: Muslimer utför ceremoniella tvagningar i denna fontän innan de går in i moskén. (Judar, kristna och muslimer utför alla ceremoniella tvagningar före utförandet av heliga ceremonier.) Vänster och infällt vänster: Klippmoskén är en av islams heligaste platser. Den invigdes år 691.

Dessa tre religioner har inte bara besjungit Jerusalem; de har uppfört en imponerande samling byggnader på heliga platser. Jerusalems palats, synagogor, kyrkor, helgedomar, kloster, moskéer, yeshivor och andra centra för statsmakt, undervisning och gudsdyrkan utövar tillsammans ett oerhört inflytande på mänsklighetens historia.

Under gångna och nuvarande konflikter har Jerusalem förblivit en vördad stad. Och den har löftet om en framtid i fred som boplats för Herren och hans heliga under hans stora tusenåriga regering. ■

SLUTNOTER

1. Citerade i Walid Khalidi, *Before Their Diaspora: A Photographic History of the Palestinians, 1876–1948* (1984), s 21.

D Kelly Ogden är medlem i Edgemonts sjätte församling, Edgemonts stav i Provo, Utah.

Vänster: Solen går upp över Oljeberget, där Messias ska nedstiga i stor härlighet. Orson Hydes Minnesträdgård, överst till vänster, omges nästan helt av en rad höga träd. Getsemane örtagård i mitten till höger. Nedan och infällt vänster: Från Brigham Young-universitetets Jerusalem Center ser man ut över staden. Längst ner: En stig leder genom det område där äldste Orson Hyde i de tolv apostlarnas kворum invigde det heliga landet 1841.

JESU
ORD

Döden och uppståndelsen

"Jag är uppståndelsen och livet" (Johannes 11:25).

Frälsarens lära om sin egen och vår död och uppståndelse bör vara inpräntad i vårt hjärta.

ÄLDSTE WALTER F. GONZÁLEZ
i de sjuttios kворum

För omkring 2000 år sedan i en liten by utanför Jerusalem såg två systrar sin bror bli sjuk och dö. Maria och Marta älskade högt sin bror Lasarus, så de led svåra kval. Deras vänner och grannar försökte trösta dem, men misslyckades. Deras sorg var så stor att när Jesus fick se det fylldes han av medkänsla och grät (se Joh 11:30–35). Vi kan kanske föreställa oss hur det kändes för Marta när Frälsaren sade till henne: "Din bror skall uppstå" (Joh 11:23). Hennes svar visade en viss kunskap om frälsningsplanen: "Jag vet att han skall uppstå vid uppståndelsen på den yttersta dagen" (Joh 11:24). Herrens svar till Marta lugnade henne: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö" (Joh 11:25–26).

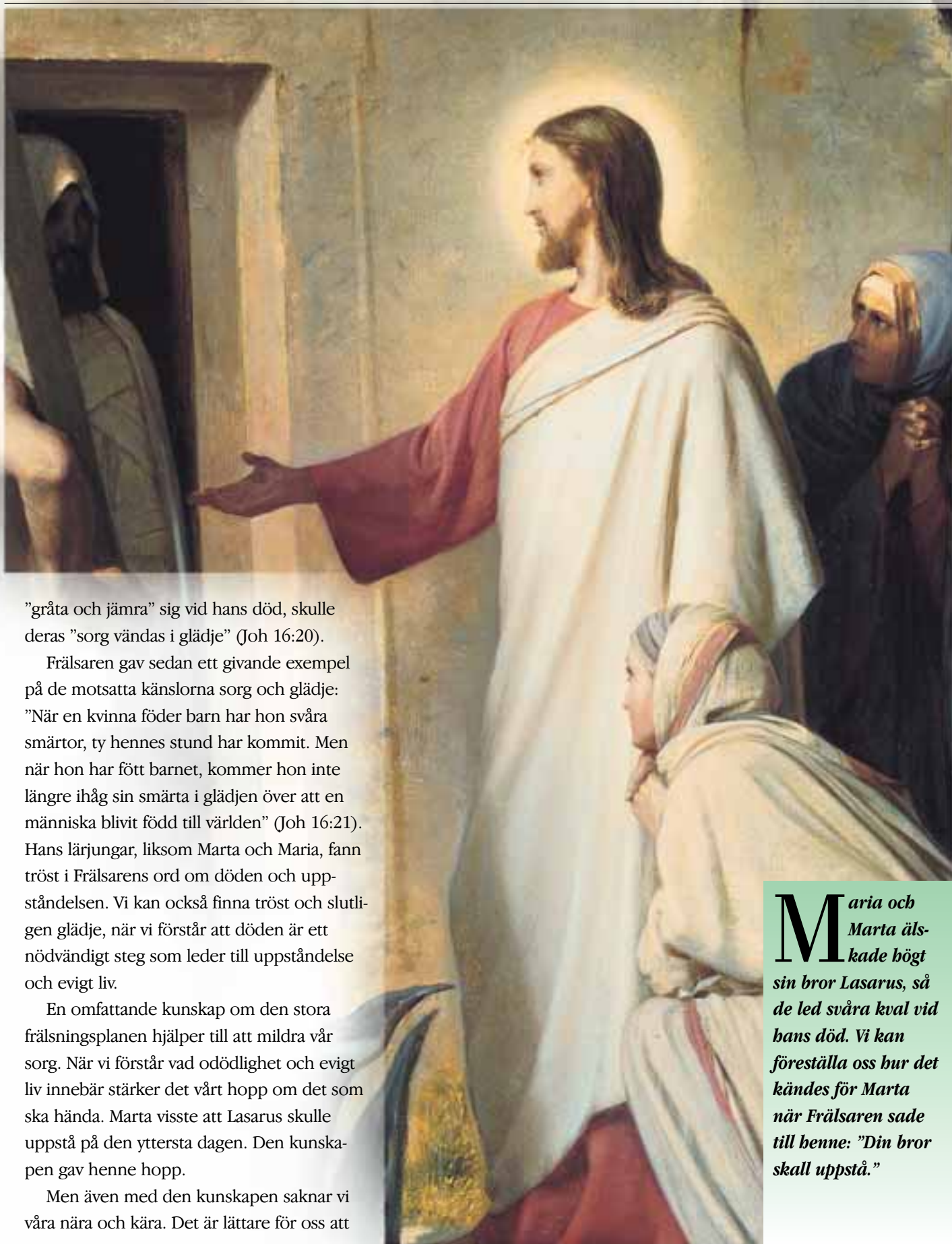
Marta bar sedan högtidligt vittnesbörd om honom: "Jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen" (Joh 11:27).

Martas tro infriades snart, då hon och Maria tröstades genom att Guds kraft visades i det att deras bror upprestes från de döda.

Sorg och glädje

Många gånger under sin tid i dödligheten grep Frälsaren tillfället att undervisa om döden och uppståndelsen, särskilt sin egen. Hans ord kan hjälpa oss, liksom de hjälpte Marta, att handskas med den sorg vi känner när någon som är oss kär avlider. Kunskapen om att evangeliet predikas och utövas bland våra döda, att också de kommer att uppstå och att de och vi kan nå upphöjelse kan fördjupa vår tacksamhet till Frälsaren.

En kär väns bortgång vållar sorg i vår själ. Vi kan förstå varför Marta och Maria grät och jämrade sig över Lasarus bortgång. Vid ett annat tillfälle blev Frälsarens lärjungar likaså bekymrade och undrade vad han hade menat när han sade: "En kort tid och ni ser mig inte längre, och ännu en kort tid och ni kommer att se mig ... Jag går till Fadern" (Joh 16:17). Herren förklarade att även om de skulle

”gråta och jämra” sig vid hans död, skulle deras ”sorg vändas i glädje” (Joh 16:20).

Frälsaren gav sedan ett givande exempel på de motsatta känslorna sorg och glädje: ”När en kvinna föder barn har hon svåra smärtor, ty hennes stund har kommit. Men när hon har fött barnet, kommer hon inte längre ihåg sin smärta i glädjen över att en människa blivit född till världen” (Joh 16:21). Hans lärjungar, liksom Marta och Maria, fann tröst i Frälsarens ord om döden och uppståndelsen. Vi kan också finna tröst och slutligen glädje, när vi förstår att döden är ett nödvändigt steg som leder till uppståndelse och evigt liv.

En omfattande kunskap om den stora frälsningsplanen hjälper till att mildra vår sorg. När vi förstår vad odödlighet och evigt liv innebär stärker det vårt hopp om det som ska hända. Marta visste att Lasarus skulle uppstå på den yttersta dagen. Den kunskapen gav henne hopp.

Men även med den kunskapen saknar vi våra nära och kära. Det är lättare för oss att

Maria och Marta älskade högt sin bror Lasarus, så de led svåra kval vid hans död. Vi kan föreställa oss hur det kändes för Marta när Frälsaren sade till henne: ”Din bror skall uppstå.”

handskas med smärtan när vi förstår att vår Frälsare sonat våra synder och uppstått, att alla människor kommer att uppstå samt att alla har möjlighet att uppnå evigt liv.

Frälsarens död och uppståndelse

Vid ett tillfälle kom en farisé som hette Nikodemus till Frälsaren om natten. Frälsarens underverk hade gjort intryck på Nikodemus, och denne sökte råd. Jesus lärde fariséen att vi måste födas på nytt. Frälsaren profeterade sedan: "Liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bli upphöjd" (Joh 3:14, se även Moses 7:55).

Nikodemus var inte den ende som hörde Återlösaren uttala denna profetia. Jesus lärde sina lärjungar: "Människosonen skall utlämnas i människors händer, och de kommer att döda honom, och efter tre dagar skall han uppstå" (Mark 9:31).

Under den sista veckan av sin verksamhet fortsatte Herren att tala om vad som skulle hända honom. När Andreas och Filippus talade med Jesus om några greker som ville träffa honom, tog han tillfället i akt att undervisa: "Stunden har kommit då Människosonen skall förhärlligas. Amen, amen säger jag er: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt" (Joh 12:23–24).

Abinadi, en profet i Mormons bok, lärde på liknande sätt: "Graven [har] ingen seger, och dödens udd är borttagen genom Kristus. Han är världens ljus och liv, ja, ett ljus, som är oändligt, som aldrig kan fördunklas, ja, även ett liv, som är oändligt, så att det icke mera kan finnas någon död" (Mosiah 16:8–9).

Vår uppståndelse och upphöjelse

Tack vare Frälsaren kan vi se fram mot en återförening med dem som gått bort. Vi är välsignade med vissheten att vi kommer att få träffa dem igen, omfamna dem och ge uttryck för vår kärlek till dem.

Profeten Joseph Smith förklarade: "Skulle ni tycka det märkligt om jag berättade vad jag sett i en syn som rör detta intressanta ämne? ... Så tydlig var synen att jag

faktiskt såg människor innan de uppstigit ur graven, som om de långsamt var på väg upp. De tog varandra i hand och sade till varandra: 'Min far, min son, min mor, min dotter, min bror, min syster.' Och när rösten kallade de döda att stå upp, vilket vore då, om vi antar att jag lagts bredvid min far, mitt hjärtas första glädje? Att möta min far, min mor, min bror, min syster. Och när de står bredvid mig omfamnar jag dem och de mig."¹

En universell uppståndelses verklighet tillsammans med möjligheten till upphöjelse tack vare vår Återlösares himmelska offer är orsak nog för oss att vara evigt tacksamma. Han *är* uppståndelsen och livet, och vi vittnar härom för världen.

Såväl levande som döda har möjlighet att höra hans röst och leva. Människor på båda sidor om förlåten måste emellertid uppfylla vissa villkor för att få del av evangeliets alla välsignelser. Frälsaren förklarade ett av dessa villkor för Marta: "Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö" (Joh 11:25–26). Att ha tro på honom är evangeliets första princip. Sådan tro får oss att omvända oss och att ingå och hålla förbund med Gud så att vi till sist kan få evigt liv.

Om vi lyder hans bud och är trogna våra förbund välsignas vi med förväntan om en glädjefull familj som återförenas och blir krönt med evigt liv. Som Jesus Kristus uttryckte det: "[De döda skall] gå ut ur [gravarna]. De som har gjort gott skall uppstå till liv, och de som har gjort ont skall uppstå till dom" (Joh 5:29). Om denna vers sade profeten Joseph Smith: "Några skola stå upp till Guds eviga eld ... och några skola uppstå till sin egen orenhets fördömmelse, vilken är en lika stark pina som sjön av eld och svavel."²

Omvändelse är nyckeln till att undvika att "uppstå till dom". Uppriktig omvändelse sätter den stora frälsningsplanen i rörelse till vår förmån. Vår "Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina, på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom. Och han uppstod åter från de döda, på det att han måtte föra alla människor till sig, på det villkor att de omvände sig" (L&F 18:11–12).

Den lamanitiske profeten Samuel förstod helt och fullt förhållandet mellan omvändelse och en glädjeric uppståndelse. Han stod djärvt på muren och förkunnade:

”Kristi uppståndelse återlöser människosläktet, ja, hela människosläktet, och för människorna tillbaka till Herrens omedelbara närhet.

Ja, den åvägbringar även ett omvändelsens tillstånd, och envar som omvänder sig skall ej avhuggas och kastas i elden. Men den som icke omvänder sig skall avhuggas och kastas i elden” (Helaman 14:17–18).

Då vi får kunskap om löftena om uppståndelse och upphöjelse blir vår tro på Frälsaren och vår önskan att omvända oss och återvända till honom djupare och starkare.

Inpräntade i vårt hjärta

Sedan Frälsaren berättat för Marta att han är uppståndelsen och livet frågade han henne: ”Tror du detta?” Martas svar visade stor tro: ”Ja, Herre, Jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen” (Joh 11:26–27).

Vi kan också fråga oss själva: Tror jag på Jesu ord om odödlighet och evigt liv? Tror jag på en lycklig återförening med mina kära som gått bort? I den utsträckning som vi låter dessa sanningar genomsyra vårt liv handlar vi också med stor tro och med ett starkt vittnesbörd om att Jesus är Kristus, Guds Son.

Hans lära om sin egen och vår död och uppståndelse bör vara inpräntad i vårt hjärta. Vid ett visst tillfälle, när Frälsarens lärjungar undrade över Guds mäktiga kraft som fanns i honom, sade han: ”Lyssna noga till det jag nu säger: Människosonen kommer att utlämnas i människors händer” (Luk 9:44; se även Joseph Smiths översättning, Luk 9:44).

Profeten Joseph Smith lärde: ”Gud har uppenbarat sin Son från himmelen och även läran om uppståndelsen. Vi veta, att Gud åter skall framkalla dem, som vi hava begravt. De skola bliva levandegjorda förmedelst Guds Ande ... Låt dessa lärdomar sjunka djupt i edra hjärtan, på det vi skola kunna börja glädjas oss redan här i detta liv över vad som skall komma i fullkomlighet härefter.”³

Då vi söker i vår Frälsares lärdomar om döden och uppståndelsen stärks vårt hopp om odödlighet och evigt liv. Detta hopp kan fylla vårt hjärta med den glädje som Marta och Maria måste ha upplevt. Ty Frälsarens löfte är: ”[Dina nära och kära] skall uppstå” (Joh 11:23). ■

SLUTNOTER

1. *History of the Church*, 5:361–362.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sammanst av Joseph Fielding Smith [1958], s 312.
3. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 254–255.

Tack vare
Frälsaren kan
vi se fram mot
en återförening med
dem som gått bort. Vi
kommer att få träffa
dem, omfamna dem
och ge uttryck för vår
kärlek till dem.

Konungarnas Kon

LISA ANN JACKSON

Jag stod vid konungars och drottningars gravar, men det var en tom grav som jag tänkte på.

Westminster Abbey är en vacker stenkatedral i London, inte långt från Themsen. Den har varit ett religiöst och kulturellt centrum i över 900 år. Alla utom två av de brittiska monarkerna sedan 1066 e Kr har krönts här, många vigdes här och många är begravda här.

När jag hade avslutat min mission i England besökte jag

denna berömda plats. Jag vandrade genom det stora kapellet och längs sidokorridorer. Medan jag gick där och förundrades över byggnadens storlek och skönhet, kom jag till några gravvalv. Jag såg på namnen och överraskades av att de kändes så välbekanta: Drottning Elizabeth I, Sir Isaac Newton, Charles Dickens. Där fanns andra — berömda statsmän, hyllade filosofer och brittiska kungligheter. Namnen genljöd ur mina historieböcker.

Jag fascinerades särskilt av konungarnas och drottningarnas gravar. De styrde det brittiska imperiet. De hade jordisk makt som få kan förstå omfattningen av. De var bland

ung

de mest inflytelserika människorna på jorden på sin tid.

Men jag kunde inte undgå att undra var deras makt var nu. De har återvänt till stoftet. "Om man sköt åt sidan stenarna över deras gravar", tänkte jag, "skulle man finna deras jordiska kvarlevor." Och jag undrade: "Vilket inflytande har dessa konungar och drottningar i dag?"

Så tänkte jag på Konungarnas Konung. Hans grav är tom. Det fanns inga jordiska kvarlevor där när stenen rullades bort. Han har uppstått till odödlighet, och han lever.

"Var är *hans* inflytande i dag?" tänkte jag när jag begrundade de senaste 18 månaderna, då jag undervisat

människor i norra England, inte om drottning Elizabeth, inte om Charles Dickens utan om Jesus Kristus. Jag tänkte på den byggnad jag stod i, som, trots frånvaron av evangeliets fullhet, byggts för att förkunna Frälsarens lärdomar. Jag tänkte på mina egna känslor för honom.

I det ögonblicket förstod jag uppståndelsen på ett sätt som aldrig tidigare. Hans grav är verkligen tom. Han har verkligen uppstått. Han lever verkligen. Och hans inflytande fortsätter att förändra hjärtan, sinnen och liv på ett djupgående och evigt sätt. ■

Lisa Ann Jackson är medlem av redaktionen för kyrkans tidskrifter.

The background of the entire page is a painting. It depicts a woman in a long, flowing white dress lying down, possibly on a bed or a soft surface. Her body is angled towards the left, and her head is resting on a pillow. A hand, with a reddish-pink skin tone, is visible on the right side of the frame, reaching towards the woman's arm. The painting style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a warm, slightly muted color palette. The overall mood is tender and intimate.

HAN ÄR INOM RÄCKHÅLL

FRÄLSAREN KAN BOTA DIG FYSISKT OCH ANDLIGEN.
VÄND DIG TILL HONOM.
(Se Mark 5:25–34.)

Förbered er för tillbedjan i templet

Välj under bön ut och läs från detta budskap de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Dela med er av era erfarenheter och vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra samma sak.

L&F 109:13, 15: Vid invigningen av templet i Kirtland vädjade profeten Joseph Smith om "att allt folk, som träder över Herrens hus tröskel, må ... mottaga den Helige Andens fullhet och ordna sig efter dina lagar och beredas att mottaga allt som är nödvändigt".

President Gordon B Hinckley:

"Dessa unika och underbara byggnader, och förordningarna som utförs däri, representerar det slutgiltiga i vår dyrkan. Dessa förordningar blir de djupaste uttrycken för vår teologi. "Jag uppmanar vårt folk överallt ... att leva värdigt en tempelrekommendation, att skaffa en sådan och betrakta den som en dyrbar tillgång, och göra större ansträngningar att besöka Herrens hus och ta del av anden och välsignelserna som finns där" ("Om missioner, tempel och förvalterskap", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 56).

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas

kvorum: "Förordningarna och ceremonierna i templet är enkla. De är vackra. De är heliga. De är konfidentiella för att inte uppenbaras för dem som är oförberedda. Nyfikenhet är inte det samma som förberedelse. Brinnande intresse är i sig inte förberedelse. Förberedelser för att mottaga förordningarna innefattar de grundläggande stegen: tro, omvändelse, dop, konfirmation, den mogna och den värdighet den bör ha som inbjuds att gästa Herrens hus" ("Det heliga templet", *Nordstjärnan* juni 1992, s 17).

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas

kvorum: "Det finns två begrepp som vi särskilt bör hålla i minnet när vi förbereder oss för

templet. Det första är *förbund*. Vi bör minnas att ett förbund är ett löfte. Ett förbund med Gud bör inte ses som något begränsande, utan som något beskyddande. Förbund med honom skyddar oss från fara ...

Det andra begreppet vi bör betona vid vår mentala förberedelse är *försoning*. Jesu Kristi försoning är hela den mänskliga historiens centrala handling. Den är frälsningsplanens kärna. Utan den obegränsade försoningen skulle hela människosläktet vara ohjälpligt förlorat. Tempels förordningar och förbund undervisar om försoningens återlösande kraft" ("Prepare for Blessings of the Temple", *Ensign*, mars 2002, s 21–22).

Kathleen H Hughes, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap:

"Eftersom templet är ett fridens hus, ett hus för uppenbarelser, ett hus för bön, bör vi förbereda oss för att ta del av den ande och de gåvor som finns där för oss som dötrrar till vår himmelske Fader. För att vi ska vara förberedda att uppleva templets välsignelser krävs det att vi är ödmjuka, bedjande och eftertänksamma samt att vi villigt lägger åt sidan världen och dess oro när vi inträder. Det krävs att vi medan vi är i templet är uppmärksamma och aktivt och eftertänksamt lyssnar till och deltar i de förordningar vi tar emot för egen och för andras del."

- Vilka välsignelser har du fått av tillbedjan i templet?
- Hur kan du ta del av templets välsignelser om du bor långt ifrån ett tempel? ■

Översikt över Nya testamentets tid

FRÄLSARENS SISTA VECKA

Våren,
34 e Kr

Sjätte dagen före påsk

Femte dagen före påsk

HÄNDELSER

4 5 6 7 8 10

RESOR

1 3

PREDIKNINGAR

9

UNDERVERK

2

LIKNELSER

MORMONS BOK

80

(Ungefärliga datum.)

*Enligt judisk tradition börjar dagen vid solnedgången.

1. **Johannes 11:7** Jesus återvände till området vid Jerusalem för sista gången.
2. **Johannes 11:1–53** Jesus uppväckte Lasarus från de döda.
3. **Johannes 11:54** Jesus gick till staden Efraim.
4. **Johannes 12:1–8** I Betania smorde Maria Jesu fötter.
5. **Johannes 12:9–11** Översteprästerna beslutar att döda Jesus och Lasarus.
6. **Joseph Smiths översättning, Matteus 21:1–6** Som de blivit tillsagda förde två lärjungar ett åsneföl till Jesus.
7. **Joseph Smiths översättning, Matteus 21:7–11** Jesus gör sitt bejublade intåg i Jerusalem på ett åsneföl. Mängden tar emot honom som en kung.
8. **Lukas 19:41–44** Jesus grät över Jerusalem.
9. **Johannes 12:20–50** Vid templet undervisade Jesus några grekiska judar om sin Fader.
10. **Matteus 21:12–16** Jesus drev penningväxlarna ut ur templet en andra gång.
11. **Matteus 21:17** Jesus återvände till Betania.
12. **Matteus 21:18–22** På väg tillbaka till Jerusalem förbannade Jesus ett fikonträd som inte bar någon frukt.
13. **Matteus 21:23–46** Översteprästerna ifrågasatte Jesu fullmakt. Han tillrättavisade dem.
14. **Matteus 21:28–22:14** Liknelserna om de båda sönerna, de onda vingårdsarbetarna och kungasonens bröllop.
15. **Matteus 22:15–46** Fiender försökte fälla Jesus för något som han sade. Han besvarade deras frågor om romersk skatt, om äktenskap och uppståndelsen samt om det största budet.
16. **Markus 12:41–44** Vid offerkistan i templet lade Jesus märke till en änka som gav två små kopparmynt.
17. **Matteus 23:1–36** Jesus varnade mängden för hyckleri.
18. **Matteus 23:37–39** Jesus klagade återigen över Jerusalem.
19. **Matteus 24–25; Joseph Smiths skrifter 1** På Oljeberget undervisade Jesus sina lärjungar om Jerusalems förstörelse och om tecknen på sin andra ankomst.
20. **Matteus 25** Liknelserna om de tio jungfrurna, talenterna samt fåren och getterna.

Midnatt

KL 3.00

KL 6.00

KL 9.00

Middagstid

KL 15.00

HÄNDELSE

37 38 39 41

RESOR

42

43

50

52

54

57

PREDIKNINGAR

48

UNDERVERK

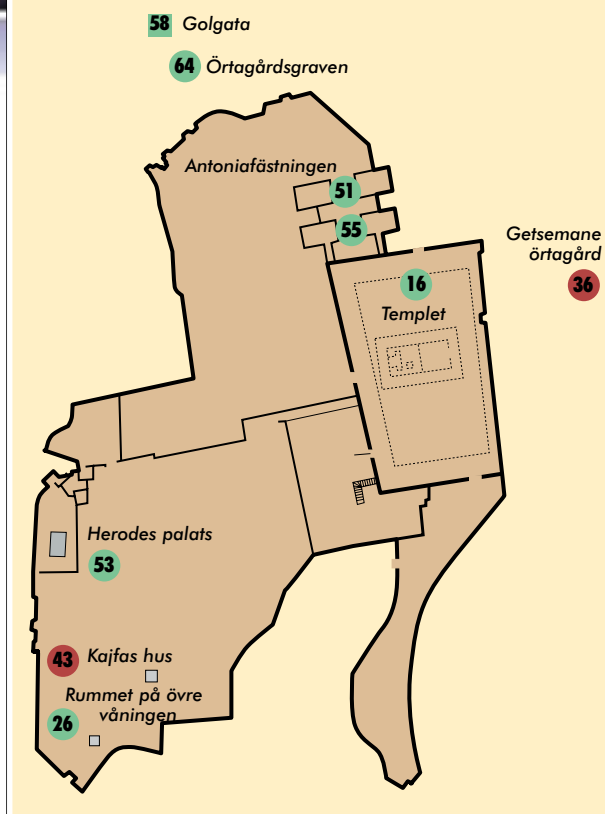
40

LIKNELSER

MORMONS BOK

39. **Johannes 18:10–11** Petrus försökte hindra att Jesus blev gripen.
40. **Lukas 22:49–51** Jesus helade översteprästens tjänares öra.
41. **Markus 14:46, 48–52** Jesus greps, lärjungarna flydde.
42. **Johannes 18:13** Jesus fördes först till Hannas palats.
43. **Johannes 18:24** Jesus sändes till Kajfas.
44. **Johannes 18:14–23** Kajfas förhörde Jesus. En tjänare slog Jesus i ansiktet.
45. **Matteus 26:59–68** Medlemmar av det styrande rådet förhörde, hånade, spottade på och slog Jesus.
46. **Lukas 22:56–62** Tre gånger förnekade Petrus att han kände Jesus.
47. **Lukas 22:66–67** Vid soluppgången förhördes Jesus av hela stora rådet.
48. **Matteus 27:1; Lukas 22:67–71** Jesus förkunnade att han var Guds Son. Han dömdes till döden.
49. **Matteus 27:3–10** Judas hängde sig.
50. **Johannes 18:28** Jesus leddes till pretoriet (landshövdingens palats).
51. **Johannes 18:29–38** Pilatus förhörde Jesus och fann honom inte skyldig till något brott.

JERUSALEM PÅ JESU TID

52. **Lukas 23:6–7** Pilatus sände Jesus till kung Herodes Antipas.
53. **Lukas 23:8–12** Herodes förhörde och hånade Jesus.

59. **Markus 15:29–32** Jesus hånades när han hängde på korset.
60. **Markus 15:33** Mörker täckte landet i tre timmar.

54. **Lukas 23:11** Jesus sändes tillbaka till Pilatus.
55. **Lukas 23:13–25** Pilatus erbjöd sig att frige Jesus, men folket sade: "Korsfäst honom!" Pilatus frigav Barabbas.
56. **Johannes 19:1–16** Jesus blev gisslad, en krona av törnen sattes på hans huvud, han kläddes i en purpurfärgad mantel och blev slagen av romerska soldater. Pilatus ville återigen frige Jesus, men folket ville att han skulle korsfästas.
57. **Markus 15:20–22** Jesus fördes till Golgota.
58. **Markus 15:23–28; Johannes 19:23–24** Jesus spikades upp på korset. Soldater kastade lott om hans kläder.

81

77
78
76 79

83 84

MEDURS FRÅN ÖVERST TILL VÄNSTER: HERREN STÅR ANKLAGAD INFÖR KAJFAS, FRANK ADAMS; KRISTUS PÅ KORSET, CARL HEINRICH
 BLOCH, MED TILLSTÅND AV FREDERIKSBORGS NATIONALHISTORISKA MUSEUM I HILLERÖD, DANMARK; VARFÖR GRÄTER DU? LIZ LEMON
 WINDLIE; DETALI FRÅN TOMAS TYVLAREN CARL HEINRICH BLOCH/SUPERSTOCK; OCH HAN BOTADE DEM ALLA VAR OCH EN, AV GARY L
 KAPP. CARL THOMAS S CHILD: LÅT DET VARA NOG MED DETTA, WALTER RAYNE

- 61. Johannes 19:29** Jesus bjöds ättikvin
att dricka.
- 62. Markus 15:37–38** Jesus sade sina sista ord
och dog. Det blev jordbävning och förlåten
i templet brast i två stycken.
- 63. Johannes 19:31–37** En soldat genombor-
rade Jesu sida med ett spjut.
- 64. Johannes 19:38–42** Före solnedgången
lades Jesu kropp i en grav.
- 65. Matteus 27:62–66** Översteprästerna och
fariseerna förseglade graven och satte vakter
att bevaka den.
- 66. L&F 138:11–24** Medan Jesu kropp låg i
graven, besökte han de rättfärdiga i
andevärlden.
- 67. Joseph Smiths översättning, Matteus
28:2–4** Vid Jesu uppståndelse skakade
marken och änglar bröt förseglingen på
hans grav.
- 68. Matteus 27:52–53** Rättfärdiga heliga i
andevärlden uppstod.
- 69. Joseph Smiths översättning, Matteus
28:1–8; Joseph Smiths översättning,
Markus 16:1–8** Några kvinnor, däribland
Maria från Magdala, fann graven öppen,
såg änglarna och sprang för att berätta det
för lärjungarna.

- 70. Johannes 20:2-10** Petrus och Johannes sprang till graven och fann att den var tom.
- 71. Johannes 20:11-17** Jesus visade sig för Maria från Magdala vid graven.
- 72. Lukas 24:34** Jesus visade sig för Petrus.
- 73. Matteus 28:9-10; Lukas 24:10-11** Jesus visade sig för andra kvinnor. Dessa vittnade för lärjungarna om Jesu uppståndelse.
- 74. Lukas 24:13-35** Jesus visade sig för två lärjungar på vägen till Emmaus.
- 75. Lukas 24:36-48; Johannes 20:19-25** I Jerusalem visade sig Jesus för en grupp lärjungar. Tomas var inte med dem.
- 76. Johannes 20:26-29** Åtta dagar senare visade sig Jesus för Tomas och de andra apostlarna.
- 77. Johannes 21:1-23** Vid Tiberias sjö visade sig Jesus för sju av sina lärjungar. Han sade till Petrus: "För mina får på bete."
- 78. Matteus 28:16-20** I Galileen visade sig Jesus för elva lärjungar.
- 79. Lukas 24:49-53; Apg 1:1-11** Fyrtio dagar efter sin uppståndelse uppsteg Jesus till himlen från Oljeberget. Två änglar lovade att Jesus skulle återvända på samma sätt.

MORMONS BOK

- 80. 3 Nephi 8:2–3** De rättfärdiga människorna i Amerika började med iver titta efter tecknet på Kristi död.
- 81. 3 Nephi 8:5–19** Våldsamma stormar och jordskalv orsakade förödelse över hela Amerika.
- 82. 3 Nephi 8:20–10:9** Mörker täckte landet i tre dagar. Jesus talade från himlen till de rättfärdigare människorna i Amerika.
- 83. 3 Nephi 11:1–26:15** Jesus besökte och undervisade människorna i Amerika.
- 84. 3 Nephi 16:1–3** Jesus besökte andra förloerade får av Israels hus.

Gud hade en egen plan för mig

ROCHELLE WELTY OCH JAN PINBOROUGH

En liten bit i taget har Herren hjälpt Annapurna Guru Murala, en ung kvinna i Indien, att förverkliga sina drömmar och hans planer för henne.

En flicka upptecknar ofta sina drömmar i sin dagbok, och Annapurna Gurus dagbok innehöll hennes hetaste önskan. "En dag", skrev hon, "ska jag fara till templet."

Annapurna var inte medlem i kyrkan när hon skrev de orden. Hon hade vuxit upp i Hyderabad och hade lärt sig en del om kristendom som barn i en katolsk skola. 1992 träffade hennes äldre bror, Murthy, sista dagars heligas missionärer och döptes. Annapurna var 14 år när hennes bror gav henne en Mormons bok. "Genast när jag började läsa i den", minns hon, "så kände jag att den var sann".

Annapurna fann svar på sina svåraste frågor i evangeliet, särskilt vad gällde hennes oro över vad som händer efter döden. Men lika säkert som hon visste att evangeliet var sant, visste hon något annat: Hennes föräldrar skulle inte låta henne döpas i en kristen kyrka.

Under resten av sin tonårstid levde Annapurna i tysthet efter sin nya tro. Hon läste Mormons bok och Bibeln. Hon bad. Hon lärde sig så mycket hon kunde. Och hon började i sitt sinne forma en vacker dröm: En dag skulle hon gifta sig med en sista dagars helig. En dag

skulle hon fara till templet. Och en dag skulle hon ge sina barn den dyrbara gåva hon själv saknade: Medlemskapet i Herrens kyrka.

Underverk efter underverk

Vid den tid då Annapurna som 20-åring tog sin högskoleexamen, hade hennes föräldrar börjat planera ett traditionellt arrangerat äktenskap för sin älskade dotter. Men Annapurna ansåg aldrig sina drömmar ouppnåeliga, för hon kände att de inte bara var hennes drömmar. "Jag hade stora planer", säger hon, "men i själva verket hade Gud sina egna planer för mig."

När Annapurna var 21 år, började dessa gudomliga planer förverkligas — underverk efter underverk skedde. Först mötte hon Santosh Murala, en trofast sista dagars helig som besökte sin familj i Hyderabad.

Santosh var medicine studerande och fullgjorde sin specialistutbildning i Chandigarh, två dagars tågresa därifrån. När de möttes pratade Annapurna och Santosh i en halvtimme. Efter detta korta samtal ringde Santosh sin vän Neil Twitchell, som då var missionspresident i Indienmissionen Bangalore och anförträdde honom: "Hon är rena guld!" Santosh kände starkt att detta var den kvinna han letat efter. Annapurna kände att Santosh — den förste unge man hon mött som var en sista dagars helig — var den man hon bett om att finna.

De två brevväxlade en tid och bekräftade sina känslor för varandra. Flera månader senare gifte de sig. Annapurnas familj var förståeligt nog upprörd i början, så var även Santoshs familj. Men Annapurna var juridiskt sett gammal nog att gifta sig med en man hon själv valt.

Annapurna såg på sin situation med trons ögon. "Om jag hade gift mig för att glädja mina föräldrar och andra människor", säger hon, "så hade mina barn aldrig känt till kyrkan, och hela ansvaret för det skulle ha varit mitt. Detta enda steg har förändrat livet för mig och mina efterkommande. I det här livet är mina föräldrar kanske upprörda över mitt beslut, men i evigheten kommer de att vara glada och stolta över mig." Faktum är att Annapurnas föräldrar redan börjar acceptera hennes giftermål. De tycker om Santosh och umgås till och med med hans föräldrar.

"Gud tar hand om oss"

Nästa del av Annapurnas dröm förverkligades när hon äntligen döptes. Det fanns ingen gren i Chandigarh, så familjen Murala reste i fem timmar till New Delhi för dopet. Ödets ironi ville att nu, när Annapurna hade frihet

Överst: Annapurna, Neil och Santosh. En andra son, Keith Ammon, föddes i juli 2002. Annapurna drömmer om den dag när hennes söner och andra i deras generation ska gå ut som missionärer, besöka templet och bli ledare i kyrkan i Indien.

att gå i kyrkan, låg närmaste gren långt borta. "Innan jag döptes var kyrkan mycket nära mitt hem, bara på hörnet längre ner på gatan, men då hade jag inte möjlighet att gå", säger hon. "Nu låg kyrkan fem timmar bort, så vi kunde besöka den bara en gång i månaden." Så blev Annapurna gravid, och femtimmarsresan blev för ansträngande för henne.

Men då skedde ytterligare ett underverk, i form av två sista dagars heliga-familjer. "Gud tar hand om oss", förklarar Santosh. Ett brittiskt par, broder och syster Beer, kom till Chandigarh, där broder Beer arbetade med ett vägbygge. Syster Beer undervisade paret Murala i institutet, och familjerna hade hemafton tillsammans varje vecka. En koreansk familj, familjen Moon, flyttade också till Chandigarh, där broder Moon arbetade för ett byggföretag. Varje söndag i två år träffades denna lilla grupp i familjen Moons hem för att hålla sakramentsmöte. Kort efter det att Santosh avslutat sin specialistutbildning i Chandigarh flyttade också familjerna Beer och Moon.

Annapurnas dröm förverkligades äntligen när hon, Santosh och Neil beseglades i templet i Hong Kong i juni 2001.

I New Delhi, där Santosh vidareutbildade sig inom hjärtkirurgi, finns två grenar av kyrkan. Nu börjar Annapurnas kunskap om kyrkan komma i fatt hennes kunskaper om evangeliet. Hon har lärt sig sjunga kyrkans psalmer och leda möten.

Drömmar för nästa generation

Den 19 juni 2001 — samma dag Annapurna fyllde 24 år — förverkligades hennes flickdrömmar om tempelvigsel. Familjen Murala reste till templet i Hong Kong när deras första barn, Neil, ännu inte fyllt två år. Under de fem dagar som de tjänade i templet kom det heligaste och underbaraste ögonblicket när de beseglades till varandra och till sin son.

I dag lever familjen Murala ett överflödande rikt liv. Annapurna är Primärföreningens president och Santosh är grenspresident i New Delhis första gren. Santosh arbetar också omkring 100 timmar i veckan på sjukhuset, i 18- och 36-timmarsskift. För att få söndagarna fria för sitt arbete i kyrkan, arbetar han under helgdagarna. Så Annapurna tillbringar det mesta av sin tid till att ta hand om deras två små barn och stödja sin make i hans viktiga arbete.

Och hon fortsätter drömma. Hon drömmer om att få dela med sig av evangeliet till sina föräldrar. Hon drömmer om den dag när hennes egna och andras barn — den första generationen i Indien som går i Primärföreningen, seminariet, Unga män och Unga kvinnor — ska bli starka ledare i kyrkan. Hon drömmer om den tid när hennes barn går ut som missionärer. Hon drömmer om den dag när de också ska komma till templet. Och hon vågar till och med drömma om att det templet ska stå i Indien. ■

Rochelle Welty och hennes man Roy verkade i Indienmissionen Bangalore. Jan Pinborough är medlem i East Mill Creeks fjärde församling, East Mill Creeks stav, Salt Lake.

SÅ KAN DU ANVÄNDA TIDEN VÄL OCH HÅLLA BALANSEN

Att använda tiden väl och leva ett balanserat liv kan vara svårt. Men det är möjligt. Herren har sagt oss: Söken först efter [Guds] rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder (3 Nephi 13:33). Saker och ting faller oftast på plats om vi prioriterar rätt. Här är några förslag på hur du kan leva balanserat:

 Sätt Herren främst i ditt liv. Ta dig alltid tid till att be och läsa skrifterna varje dag.

 Organisera det som ska göras. Gör upp en att-göra-lista eller ett schema.

 Prioritera. Bestäm dig för vad som är viktigast, och gör det först.

 Skriv upp viktiga händelser i en kalender, och titta ofta i den.

 Helga sabbatsdagen. Du kanske tycker att det inte finns tillräckligt många timmar på en dag för att du ska hinna allt, men kom ihåg att söndagen är Herrens dag och att han välsignar dig om du är lydig.

 "Framskrid icke fortare och arbeta ej mera ... än dina krafter och tillgångar tillåta, men var flitig tills det är färdigt" (L&F 10:4). Använd den tid du har på bästa sätt, och överväg att avstå från mindre viktiga aktiviteter.

 Be om hjälp. Vänd dig till släkt, vänner eller lärare om belastningen blir för svår och du inte vet vad du ska göra.

 Be Gud om hjälp. Din himmelske Fader känner till det som tynger dig och han kan hjälpa till att lätta din börda.

 Lyssna till Anden. Du kanske känner dig manad att göra något som du inte planerat att göra.

 Schemalägg, men boka inte in varje minut av dagen. Lämna tid för familjen, för tjänande och för att bara koppla av och vara dig själv. ■

JAG DANSADE TILLB

AKA TILL KYRKAN

Jag älskade att dansa. Det ledde till en inbjudan till en stavsans för ungdomar. Föga anade jag att varje steg förde mig närmare aktivitet och tjänande i kyrkan.

ÄLDSTE NED B ROUECHÉ

i de sjuttios kvorum

När jag var i övre tonåren fick jag ett telefonsamtal som skulle komma att förändra mitt liv — mitt eviga liv.

En syster från min församling ringde och inbjöd mig att framträda med ett dansnummer på en aktivitetsskväll som skulle hållas några veckor senare. Jag hade som hobby att dansa, och gick på kurs i sällskapsdans i Salt Lake City. Jag hade aldrig varit på en dans i kyrkan förut och jag tackade glatt ja till inbjudan att framträda.

Min partner och jag kom på den bestämda kvällen och möttes med entusiasm. Jag blev förvånad över att vi var de enda på programmet. Det var en spännande erfarenhet och jag njöt verkligen av kvällen.

Följande söndagsmorgon bestämde jag mig för att för första gången sedan jag ordinerades till diakon gå till kyrkan i vår för-

Jag ombads hjälpa till att undervisa i dans i vår församling. Det gav mig en känsla av att jag behövdes och innebar också ansvar.

samling. På den tiden var ingen i min familj aktiv i kyrkan. Jag mötte människor som hälsade mig varmt välkommen, och de visade äkta vänskap och omtanke. Dessa erfarenheter var första steget på vägen mot full aktivitet och tjänande i kyrkan, vilket har varit till sådan glädje för mig under årens lopp.

Återkomsten

En grupp bröder tog mig under sina vingar beskydd och vi blev goda vänner. En underbar återvänd missionär lärde mig evangeliets grundprinciper och hjälpte mig att förbereda mig för att gå på mission. Under den här tiden ombads jag också hjälpa till att undervisa i dans i vår församling. Det gav mig en känsla av att jag behövdes och innebar också ansvar.

De följande 15 månaderna gick fort, de var fyllda av tillväxt och lycka, och jag gick framåt. Jag fick snart en kallelse att gå på mission till Mexico. Jag lärde mig snabbt att

Se er omkring bland de mindre aktiva och dem som har annan tro. Bli vän med dem, så kommer du att påverka och välsigna deras liv i generationer framåt.

älska språket, landet och folket. Att berätta om Jesu Kristi återupprättade evangelium gav mig en grund att bygga resten av mitt liv på.

En inbjudan

Jag vet vad det innebär att ha en vän och ett ansvar och att få näring genom Guds goda ord. Det finns många som inte förstår vad de saknar i sitt liv och som hungrar efter den fridfulla känslan som kommer av att känna Frälsarens kärlek. Det är goda människor, som så att säga slumrar och väntar på att deras själ ska väckas av dem som för med sig det "glada budskapet". Det finns andra som ser oss, lägger märke till vårt exempel och säger: "Jag tycker om det jag ser, hur kan jag bli en del av det?"

Jag inbjuder er att se er omkring bland de mindre aktiva och dem som har annan tro. Sök rätt på dem. Räck ut en vänskapens hand. Inbjud dem att komma till kyrkan tillsammans med dig. Bli vän med dem, så kommer du att påverka och välsigna deras liv i generationer framåt.

"Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon,

ty se, Herren, eder Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina,

på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom.

Och han uppstod åter från de döda, på det att han måtte föra alla människor till sig, på det villkor att de omvände sig.

Och huru gläder han sig icke över den själ som omvänder sig!" (L&F 18:10–13).

Jag inbjuder alla att komma och njuta av Jesu Kristi återupprättade evangeliums stora välsignelser.

Låt oss överge fädernas traditioner, allt det som belastar vårt liv och försiktigt leder oss bort från det som Moroni kallade "den rätta vägen" (Moroni 6:4) och lyfta vårt hjärta mot honom som har friköpt oss, ja, Jesus Kristus vår Frälsare, och följa honom.

Lyssna till ert hjärtas känslor och följ dess maning. Ni kommer att få undervisning från höjden och får svar på era böner.

Låt oss gå framåt med större entusiasm och föra själar till Kristus, så att de må bli mättade och få näring genom Guds goda ord och känna hans ömma kärlek.

Den där kvällen för så länge sedan när jag inbjöds att dela med mig av en talang, öppnades dörren till en underbar ny värld av vänner och aktivitet i kyrkan. Jag är tacksam till dem som räckte ut vänskapens hand, som inbjöd mig, gav mig näring och välsignade mitt liv.

Detta är ju faktiskt Jesu Kristi kyrka, och ingen annan glädje kan jämföras med den vi känner när vi låter själen lysas upp av hans ljuva kärleksbudskap. Må vi alla bli välsignade, såväl givare som mottagare, då vi sprider detta dyrbara budskap. ■

Omarbetning av ett tal hållet på generalkonferensen i april 1999.

DE SÅR SOM BOTAR MINA

ELVIN MENCÍA

Cykelåkning gav mig ett sår. Synd och försummelse gav mig sår av annat slag — ett slag som botas genom Jesu Kristi försoning.

När jag var i tonåren brukade en vän och jag jämföra våra ärr. Vi var båda mycket aktiva ungdomar, så vi hade en hel del sår som hade läkts och bildat ärr. Vi hade särskilt ett som hade samma storlek och form och satt på exakt samma ställe.

Våra matchande ärr satt på vänster knä, och

vi hade båda fått det under cykelåkning.

En sval kväll i juli kom den här väninnan hem till mig i Honduras, åtföljd av sin syster och två unga män som representerade

Jesu Kristi Kyrka av sista Dagars Heliga. Missionärerna undervisade min familj och mig om evangeliet, och vi döptes fyra veckor senare.

Sedan jag funnit evangeliet, kom jag att inse att vi alla har andliga sår. De, liksom de kroppsliga såren, orsakas av försummelse eller av att vi bryter mot säkerhetsregler — i det här fallet Guds bud. Det är sår som ingen salva eller operation kan bota. Endast vår Frälsare Jesu Kristi försoning kan bota oss. Endast vår omvändelse och tro på honom kan lindra vår smärta. Han är den ende läkare som kan ge oss frid.

När jag nu ser på mina ärr, påminns jag om andra sår — såren i Mästarens händer, fötter och sida. Hans sår är de enda som kan läka mina sår. ■

Elvin Mencía är beltidsmissionär i Nicaraguamissionen Managua.

PRESIDENT
DAVID O MCKAY
(1873–1970)

Jag önskar jag kunde säga till varje ung man [och ung kvinna] i denna kyrka, att om ni vill nå framgång, om ni vill vara lyckliga, om ni vill bevara er styrka intellektuellt, fysiskt och andligt, så bör ni motstå frestelsen att tillfredsställa era lustar och begär.

President David O McKay, Conference Report, apr 1945, s 123.

DANDY

Den hästen var mycket listig — ibland för listig för sitt eget bästa.

Det beredde mig stort nöje att träna ett föl av god härstamning. Han hade ett gott humör, ett rent, väl rundat öga, var proportionerlig och på det hela taget ett utsökt djur. Under sadeln var han så tillmötesgående, lyhörd och samarbetsvillig som en häst kan vara. Han och min hund Scotty var verkligen kamrater. Jag tyckte om hans sätt att gå fram till något som han var rädd för. Han litade på att han inte skulle bli skadad om han gjorde som jag sade.

Men min häst Dandy avskydde att vara bunden eller instängd. Han var missnöjd när han blev bunden och nafsade på repet tills han var fri. Han sprang inte bort, han ville bara vara fri. Han trodde att alla hästar kände likadant och brukade lösa upp deras rep också. Han avskydde att vara instängd på bete, och om han hittade ett ställe i staketet där det var slät ståltråd, brukade han trampa försiktigt på ståltråden tills han kunde gå över till friheten. Mer än en gång hade mina grannar vänligheten att föra honom tillbaka till hagen. Han lärde sig till och med att öppna grinden. Trots att han ofta åstadkom skador som var irriterande och ibland kostsamma, beundrade jag hans intelligens och påhittighet.

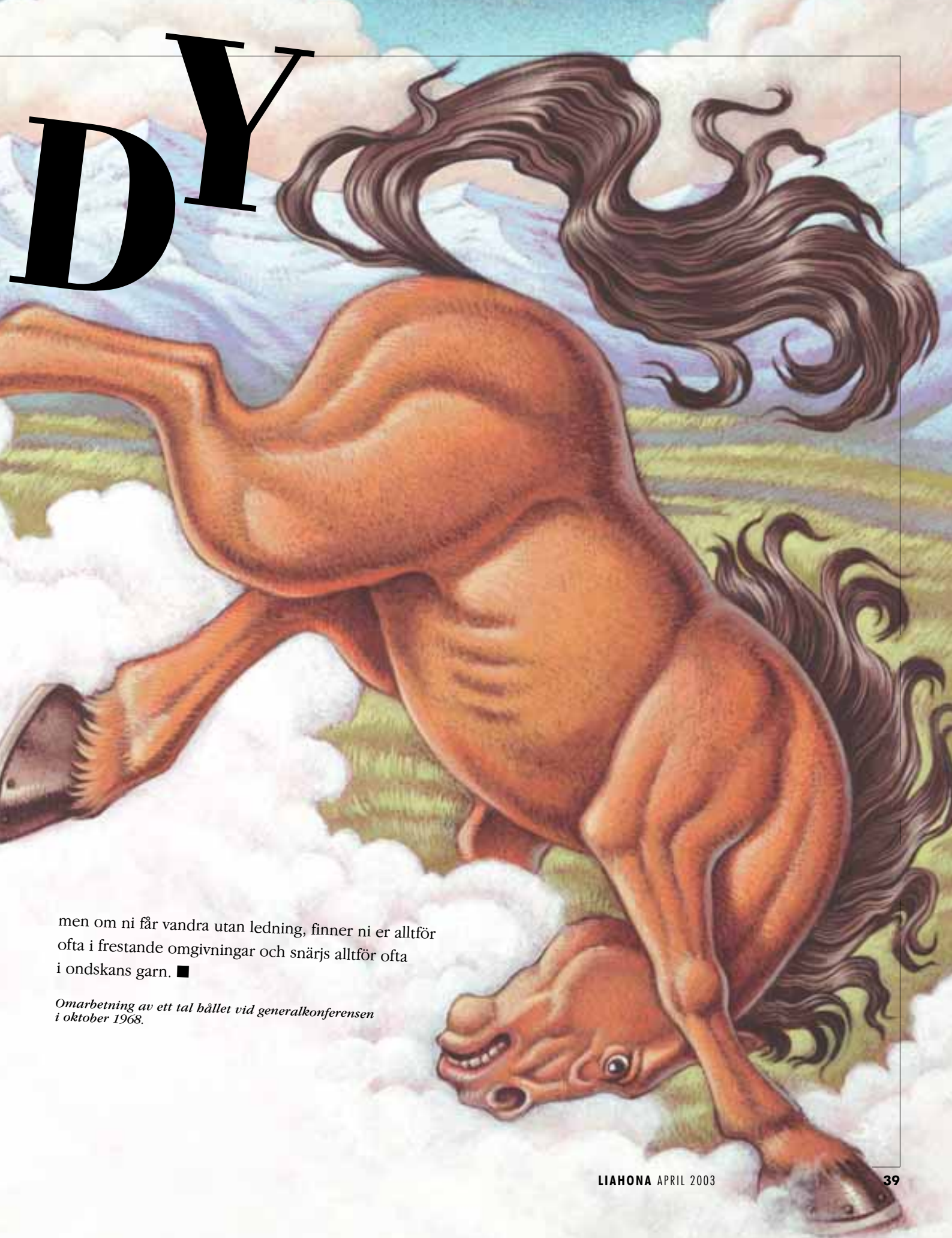
Men hans nyfikenhet och önskan att utforska grannskapet skapade problem för både honom och mig. En gång på landsvägen blev han påkörd av en bil, vilket orsakade skador på bilen, skador på hästen och en mindre skada på föraren.

Medan han återhämtade sig från detta, och då han fortfarande drevs av sin vandringens lust, undersökte han staketet runt hela inhägnaden. Han fann att till och med grindarna var fastsurrade. Så en tid trodde vi att vi ordnat så att Dandy inte kunde lämna inhägnaden.

Men en dag var det någon som glömde surra grinden. Dandy upptäckte detta, lyfte av haspen och tog en annan häst med sig, och tillsammans besökte de en grannes ägor. De gick till ett gammalt förråds-hus. Dandys nyfikenhet fick honom att puffa upp dörren. Där fanns en säck med säd. Vilket fynd! Ja, och vilken tragedi! Säden var förgiftad, den skulle användas som råttgift! Efter några minuter låg Dandy och den andra hästen i smärtsamma spasmer, och inom kort var båda döda.

Många av er ungdomar är så lika Dandy! Ni är inte elaka. Ni har inte ens någon avsikt att handla fel, men ni är impulsiva, fulla av liv och fulla av nyfikenhet, och ni längtar efter att göra någonting. Ni är alltför rastlösa när er rörelsefrihet beskärs,

DY

A detailed illustration of a brown horse rearing up on its hind legs. The horse's front legs are tucked up towards its chest, and its head is tilted back with its mouth open in a neigh or snort. Its long, dark brown mane and tail are flowing wildly in the air. The horse is standing on a green grassy field, and the background consists of a bright blue sky with soft, white clouds. The overall style is that of a classic children's book illustration.

men om ni får vandra utan ledning, finner ni er alltför ofta i frestande omgivningar och snärjs alltför ofta i onskans garn. ■

Omarbetning av ett tal hållet vid generalkonferensen i oktober 1968.

Har mitt liv en mening?

Michael Renker

Jag hade ofta frågat mig själv om mitt liv hade en mening, men nu hade frågan blivit mycket mer aktuell. Trots att jag bara var 22 år hade mina ben plötsligt blivit mycket svaga. "De kanske bara har blivit trötta av all dans på diskoteken", tänkte jag. "De kanske strejkar."

Jag gick till en läkare, som trodde jag drabbats av en muskelsjukdom och omedelbart sände mig till en klinik. Så vidtog en period då jag besökte klinik efter klinik i hela Tyskland, som är mitt hemland. Jag genomgick många prover, men inget av dem påvisade något fel. Ändå hade jag mycket ont och hade ingen styrka. Det var nästan outhärdligt. Eftersom alla prover var negativa trodde alla att jag simulerade. Jag kände mig ensam och kunde inte finna någon mening med livet, fastän jag längtade efter en.

M*in nya vän gav mig en Mormons bok, och jag började läsa den. Snart kunde jag inte sluta tänka på kyrkan.*

Vid den här tiden skickades jag till en klinik i Koblenz. När jag kom dit mötte jag en ung kvinna i ungefär samma ålder som jag, som verkade annorlunda än de andra patienterna. Hon tycktes ha en positiv inställning till livet, trots att hon var mycket sjuk. Jag träffade henne i korridoren en söndag. Hon hade söndagsklänning på sig, och jag frågade henne varför hon var uppklädd. Hon svarade: "Jag har varit i kyrkan."

Jag hade inte varit intresserad av religion på länge. Jag hade vuxit upp med den protestantiska tron, men tyckte att religion var en massa tomt prat. Jag visste att det fanns en Gud, men hade inga höga tankar om organiserad religion här på jorden.

"Kyrkan?" sade jag och svalde hårt. Sedan frågade jag henne vilken kyrka hon tillhörde.

"Jesu Kristi Kyrka av sista Dagars Heliga", svarade hon. Jag bleknade. "Vad var detta? En märklig sekt?" frågade jag mig. Jag ställde många frågor till henne om hennes kyrka. Trots att hon gått igenom en hel del, hade hon inga tvivel. Hon bad till och litade på sin himmelske Fader. Det fascinerade och skrämde mig på samma gång.

Min nya vän gav mig en Mormons bok, och jag började läsa den. Missionärerna i Koblenz gav mig snart första diskussionen. Sedan blev jag, på grund av en sjukdom jag ådrog mig, förflyttad till en annan klinik. Min vän besökte mig ofta. Jag hade Mormons bok med mig, och jag fortsatte läsa. Jag hade lärt mig en

hel del om livet, och för första gången hade jag funnit en äkta vän.

På en permission från kliniken besökte jag min vän och hennes familj i Solingen. De var de vänligaste människor jag någonsin mött, och på söndagen gick jag i kyrkan med dem. När jag återvänt till kliniken kunde jag inte sluta tänka på kyrkan. Jag hade vetat att det var något särskilt med Mormons bok, men nu blev allt mycket klarare. En tanke återkom ständigt: "Borde jag bli medlem i kyrkan?"

När jag slutligen skrevs ut från kliniken återvände jag till mitt hem i Fulda. Sedan fick jag ännu en inbjudan att besöka mina nya vänner i Solingen och välkomnades ännu hjärtligare än förut. Jag lärde mer om evangeliet och bestämde mig för att jag skulle låta döpa mig. När jag återvänt hem sökte jag upp missionärerna i mitt område, och de gav mig de återstående lektionerna i Fulda. Jag hade äntligen funnit mitt mål i livet, och jag döptes.

Jag tackar min himmelske Fader av allt mitt hjärta för att han hjälpt mig finna hans evangelium och sin kyrka. Mina ben är nu bra igen. Läkarna fick aldrig fram vad som orsakade smärtan, men om jag inte hade blivit sjuk, skulle jag fortfarande söka efter en mening med mitt liv. Vilken kärleksfull Fader! Han ger inte upp när det gäller någon.

Jag brukade undra vad jag skulle lära av min sjukdom. Nu vet jag. ■

Michael Renker är medlem av Cedar Pass sjätte församling, Eagle Mountains stav, Utah.

Med fasta och bön

Ruth Rodríguez Sotelo

När min son Elard Manuel döptes 1990 arbetade han i en matvaruaffär där det var obligatoriskt att arbeta på söndagar och helgdagar. Den ekonomiska situationen i Peru är ganska svår. Det är ont om jobb, och många är arbetslösa. Det verkade helt omöjligt för min son att få ett annat arbete.

"Jag tänker betala tionde", sade han. "Jag har tro på Herren, och på något sätt ska jag skaffa mig ett jobb där jag inte behöver arbeta på söndagarna."

När min son gifte sig med en ung kvinna av annan tro, hoppades vår familj att hon en dag skulle ansluta sig till kyrkan. En gång, när jag gjorde mig klar för att gå till kyrkan en söndag, sade hon till min förvåning: "Jag tänker följa med dig till din kyrka."

Missionärerna började undervisa henne, och 1997 döptes hon. Den 10 september 1998 beseglades min son och hans hustru Katya i templet för tid och all evighet, och den 12 oktober 1998 föddes deras underbara pojke.

Under de här åren fortsatte min son att försöka finna ett annat jobb, så att han inte behövde arbeta på söndagen. Hela vår familj bad och fastade och bad Herren

hjälpa honom få ett nytt arbete, så att han kunde ha ett ämbete i kyrkan.

Till sist bestämde sig min son för att arbeta en månad till och sedan sluta — vare sig han fått ett nytt jobb eller inte. Vi var ganska oroliga, för överallt fanns det människor som blev arbetslösa. Men min son sade: "Jag har tro på Herren, och jag vet att han kommer att hjälpa mig hitta ett arbete med lediga söndagar."

Den livsmedelsbutik han arbetade i har ett stort lager dit alla varor kommer innan de skickas till butikerna. Lagret ligger ganska långt borta, men de anställda där har lediga söndagar. Till vår glädje och förvåning lyckades min son få förflyttning till det lagret. Vår himmelske Fader hade hört våra böner. Och min son fick ett kall i kyrkan — som rådgivare i biskopsrådet.

När vi med trofasta hjärtan vände oss till Herren i fasta och bön, svarade han genom att välsigna oss. ■

Ruth Rodríguez Sotelo är medlem i Zamácola församling, Zamácola stav i Arequipa, Peru.

Lynettes vittnesbörd

Leah Poole Wright

Det var en vacker dag för en promenad i de kaliforniska bergen kring San Bernardino. Våra sju barn hittade vandringsstavar och min man Mark tog ledningen. Vi stannade och såg förundrat på hur

en spindel spann sitt nät. Vi tittade på höga tallar som sträckte sina grenar mot himlen. Det kändes som om fåglarna sjöng bara för oss.

Till sist kom vi fram till den perfekta platsen för ett vittnesbörds-möte. Vi satte oss i en ring, på gamla stubbar. Mark började med att berätta om sin kärlek till mig och våra barn, och bar sitt vittnesbörd om evangeliets sanning och om vårt tempeläktenskaps välsignelser.

Sedan jag burit mitt vittnesbörd gav vart och ett av barnen — det äldsta började — uttryck för sin kärlek till oss och till varandra.

Slutligen var det dags att få höra från fyraåriga Lynette, som suttit tålmodigt i nästan en timme med tummen i mun. Jag frågade: "Lynette, vad är du tacksam för?"

Hon såg upp på mig med sina klara blå ögon och svarade utan att tveka: "Jag är tacksam för Jesus, för han älskar mig."

Vi häpnade allesammans. I en timme hade vi talat om vår kärlek och uppskattning för allt vi hade, men vi hade inte nämnt att det är genom vår Frälsares kärlek och offer som vi får våra välsignelser. Lilla Lynette hade, på ett barns rättframma och oskyldiga sätt, gått rakt på kärnan i vår tro.

Senare tänkte jag på hur Frälsaren samlade de små barnen kring sig och sade "sen edra små" (3 Nephi 17:23). Vilken undervisning vi fick av vår lilla dotter den dagen! ■

Leah Poole Wright är medlem i Hyrums 11:e församling, Hyrums stav, Utah.

Sammanlänkande genom lidande

Adam C Olson

I många år har min mor modigt kämpat med sina sjukdomar, av vilka den svåraste är återkommande migränanfall. Hennes smärta har gett tillfälle till vackra välsignelser av prästadömet och har ökat familjens enighet, men det har också krävts mycket tro, tålamod och långmodighet medan vi väntat på den utlovade helbrägdagörelsen.

Mitt perspektiv på mors kamp med hälsan vidgades efter det att jag återvänt från min mission i Panama. Vid den tiden kämpade också min sjuttonårige bror med intensiva migränsmärter som gjorde honom kraftigt försvagad.

Sent en kväll hörde jag honom skrika till av smärta. Jag gick i mörkret mot dörren till hans, men tog ett steg bakåt när jag hörde min mors mjuka röst därifrån. Hon talade lugnande till honom och försökte trösta honom i hans rädsla och smärta. Jag stod utanför dörren och hörde hans röst, som uttryckte ett lidande som var ofattbart för mig. "Mamma", frågade han, "kommer jag att dö?"

Jag drog mig sakta undan medan hans fråga slet i mitt hjärta. Men så hörde jag min mor, som visste exakt vad han gick igenom, gråta med honom och säga att allt skulle bli bra.

Jag blev rörd då, men jag slogs av dess djupare innebörd några år senare medan jag förberedde en lektion om försoningen. Då jag begrundade Frälsarens ställföreträdande lidande mindes jag min mors medkänsla och tröst. Min mor kunde trösta min bror desto bättre eftersom hon hade känt det han kände, hon förstod hans lidande. Hon var sammanlänkad med honom genom den smärta de båda känt och vek inte från hans sida då han genomgick sin prövning.

På samma sätt har vår älskade Frälsare nedstigit under allt och fått en absolut insikt om våra prövningar

Jag stod utanför dörren och hörde min brors röst, som uttryckte ett lidande som var ofattbart för mig. "Mamma", frågade han, "kommer jag att dö?"

(se L&F 122:8). Han har inte bara lidit för våra synder, utan han tog dessutom på sig "sitt folks plågor och sjukdomar" (Alma 7:11). Genom sin fullkomliga försoning känner han varje sjukdom, varje hemsökelse och varje prövning som vi går igenom. Och i vilken avsikt? "På det hans inre må bli fyllt med barmhärtighet enligt köttet, så att han enligt köttet må kunna bistå sitt folk i deras skröpligheter" (Alma 7:12).

Att iakttä min mor och studera försoningen lärde mig en

värdefull princip: Sorg och smärta kan lära oss stödja andra med medkänsla och kärlek. Min mors exempel på medkänsla den natten inspirerade mig till att bättre förstå det lidande vår Frälsare genomgick. Och i mina egna prövningar känner jag hur hans Ande alltid är hos mig för att trösta mig "i [mina] skröpligheter" — alldeles som min mor tröstade min bror. ■

Adam C Olson är medlem i Bountifuls 45:e församling i Bountifuls östra stav, Utah.

Frågor och svar

Hur kan jag skilja mellan mina egna tankar och känslor och Andens inspiration?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv men är inte uttalanden om kyrkans lära.

LIAHONAS SVAR

Scenen är välbekant. Du knäböjer vid sängen, du utgjuter ditt hjärta till din himmelske Fader, du avslutar bönen

och väntar sedan på ett svar. Tankar virvlar runt i ditt sinne. Är de inspiration eller bara dina egna tankar?

Det finns inget enkelt svar på den frågan, eftersom vi talar om andlig kommunikation. Om

det vore lätt att lära sig ta emot och rätt förstå uppenbarelse, skulle jordelivet knappt vara något prov alls. Att tillväxa i förmågan att ta emot uppenbarelse är som att lära sig spela ett musikinstrument. Det är en förmåga som behöver daglig träning.

Lyckligtvis har Herrens profeter och apostlar gett oss ledning.

Profeten Joseph Smith lärde att "en person kan draga nytta av att lägga märke till det första tillkännagivandet av uppenbarelsen ande. När man t ex känner den rena intelligensen strömma till sig, kan den ge en vissa tankar och idéer plötsligt, så att man — genom att lägga märke därtill — kan finna dem uppfyllda samma dag eller snart, d v s de ting, som framkommo i ens sinne genom Guds Ande, kunna uppfyllas. Genom att sålunda lära sig känna Guds Ande och förstå den, kan man tillväxa i och växa in i uppenbarelsens princip, tills man blir fullkomlig i Kristus Jesus" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sammanst av Joseph Fielding Smith [1958], s 130).

President Harold B Lee (1899–1973) gav följande råd: "Vi bör

FOTO: JED A. CLARK. BILDEN ÄR ARRANGERAD

samtliga sträva efter att ge akt på de plötsliga ingivelser som kommer till oss. Om vi ger akt på dessa och utvecklar ett öra som hör dessa maningar kan vi också — var och en av oss — tillväxa i uppenbarelsens anda” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee* [2001], s 51).

Herren sade: ”Jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta. Se, detta är uppenbarelsens anda” (L&F 8:2–3). Med andra ord: När ditt sinne tar emot en tanke och ditt hjärta känner den bekräftas av den Helige Anden, så mottar du personlig uppenbarelse.

Det kan vara till hjälp att minnas Herrens råd till profeten Joseph: ”Förlita dig på den Ande, som leder till att göra gott, ja, till att handla rättfärdigt, att vandra ödmjukt och att döma rätt, ty det är min Ande” (L&F 11:12). Om något för dig närmare din himmelske Fader, är det troligen hans Ande som inspirerar dig.

Det enda säkra sättet att känna igen uppenbarelse är genom egen erfarenhet. Du måste göra det du manas att göra. Då du utövar tro och handlar efter de känslor du får, lär du känna den Helige Anden och får större förmåga att känna igen hans röst.

Det kanske viktigaste du kan göra är att leva så att du är värdig den Helige Andens sällskap. Liksom med en radio kan du inte få klar mottagning om någon del av dig

inte fungerar som den ska. Då du blir renare, genom att hålla buden och omvända dig från synder, ökar din förmåga att ta emot och känna igen Andens maningar.

LÄSARNAS SVAR

Hjärtat fylls med glädje när vi tar emot inspiration. Alla kan få ett svar i hjärtat. Jag vet, för det är så jag har fått mina svar.

*Srinakorn Supakot, 15 år,
Korats gren,
Khon Kaens distrikt,
Thailand*

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum rådde oss nyligen att pröva vår tro genom att handla enligt våra maningar (se ”Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt,” *Liahona*, aug 2002, s 12–19). Vi vet att våra maningar kommer från den Helige Anden när vi får bekräftelse på att det vi gjort är rätt (se Ether 12:6). Jag vet att maningarna kommer från Anden när de fortsätter att komma tillbaka till mitt sinne och jag känner trygghet och frid, inte förvirring eller tvivel.

*Syster Kristen Kerr, 21 år,
Scotlandmissionen
Edinburgh*

Var och en kan ha sitt eget sätt att urskilja andliga upplevelser. Vi måste vara känsliga för att kunna upptäcka hur Anden talar till oss.

TRÖST OCH LUGN

”**A**ndens undervisning kommer ofta i form av känslor. Detta faktum är av yttersta betydelse, ändå förstår några inte dess rätta innebörd. Jag har träffat personer som berättat för mig att de aldrig fått ett vittnesbörd från den Helige Anden, eftersom de aldrig känt att deras hjärtan ’blivit brinnande’ i dem [se L&F 9:7–8].

Vad är ett ’brinnande’ hjärta? Måste det vara en känsla av hetta, liknande den värme som bildas vid förbränning? Om detta är innebörden, så har aldrig mitt hjärta blivit brinnande. Ordet ’brinnande’ i detta skriftställe betyder säkert en känsla av tröst och frid. Det är detta vittne som många erhåller. Det är på detta sätt som uppenbarelsen kommer.”

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum: ”Undervisa och lär genom Anden”, *Liahona*, maj 1999, s 22.

Om vi ber och studerar evangeliet, och om vi har tålmod och ödmjukhet och varje dag försöker vara rena i hjärtat, så kommer vi förvisso att känna Anden.

*Raquel Akemi Inokuti, 15 år;
Bairro Alto församling,
Tarumã stav i Curitiba,
Brasilien*

Om det är inspiration blir ditt bröst brinnande i dig, och du känner att det är rätt. Men om det inte är rätt, blir dina tankar oklara. Dina egna tankar ger dig inte samma slags känslor som Anden ger.

*Jason Starr, 17 år;
Gilberts 12:e församling,
Val Vista stav i Gilbert,
Arizona*

Om vi vill känna den Helige Andens ledning, måste vi lära känna vår himmelske Fader och Jesus Kristus bättre. Vi måste bli så rena som möjligt. Vi måste fasta och be. Då får vi frid i hjärtat. När vårt hjärta är nedbrutet och ångerfullt känner vi en enkel, fridfull, stilla röst som lär oss vad vi ska göra.

*Cintia Pamela Frías, 20 år;
Síons församling,
Miraflares stav i La Paz, Bolivia*

Jag skriver ner tankar som kommer till mig om sådant som ska göras, människor att tala med och så vidare. Anden använder våra tankar till att vägleda oss. När man följer dessa tankar, inser man snart

vilka som kommer av Anden och vilka som inte gör det. Man lär sig inte Andens språk förrän man sätter det i verksamhet.

*Syster Nickell Rae
Christensen, 22 år;
Idabomissionen Boise*

Det är inte allt vi tror är rätt som verkligen är det. Det är därför vi behöver lyssna till den stilla och fridfulla viskning som bjuder oss att tänka efter och fråga: Vad skulle Jesus Kristus ha gjort? Den Helige Anden leder oss till att göra gott.

*Gexa Paredes Mariduena, 20
år, Rego Parks andra
(spanska) gren,
Queens västra distrikt,
New York*

President Harold B Lee lärde oss: När ditt hjärta börjar berätta för dig om sådant som du inte vet med dina sinnen, då talar Herrens Ande till dig (*Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee*, s 37). Inspiration är mer en känsla än en röst.

*Ubong Awak, 23 år;
Ikeja församling,
Lagos stav, Nigeria*

Om du lever ett gott liv och värdigt tar del av sakramentet, återspeglar dina tankar och känslor det som Anden säger till dig. Inspiration är en känsla som fyller inte bara ditt sinne, utan hela din varelse. När du inte tvivlar på vad du ska göra, så är det Anden

du känner. Tvivel är ett osäkert sinne, Anden vet precis.

*Colby Park, 17 år;
Monument Parks 14:e
församling,
Monument Parks stav,
Salt Lake*

Den Helige Anden kan leda mig om jag lever efter min himmelske Faders bud, trots att det är svårt. Om vi gör vårt bästa, belönar vår Fader oss. Den Helige Anden är med oss och leder oss vid svåra val.

*Maria Kleis, 14 år;
Silkeborgs gren,
Århus stav, Danmark*

*Frågor och svar riktar sig till ungdomar. Vi hoppas kunna trycka ett stort urval svar från ungdomar från olika länder. Svaren skall vara oss tillhanda senast den 15 maj 2003. Adressen är Questions and Answers 05/03, Liabona, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller skicka e-post till **cur-liabona-imag@ldschurch.org**. Skriv på maskin eller texta tydligt på ditt eget språk. Du måste uppge fullständigt namn, ålder, adress, församling och stav (eller gren och distrikt). Bifoga om möjligt ett foto av dig själv. Detta foto returneras inte.*

FRÅGA: *Hur kan jag känna frid när det händer så mycket skrämmande i världen, till och med i min egen skola? ■*

Visste du detta?

Summan av våra tankar

President George Albert Smith, kyrkans åttonde president, föddes den 4 april 1870 i Salt Lake City. När han var 13 år började han läsa vid Brigham Young Academy. Han sade senare:

inte brukade ha speciell kontroll över mina tankar, funderade jag mycket på vad jag skulle göra och det gjorde mig orolig.”

Efter en vecka eller två kom den unge George Albert Smith till en insikt:

”Naturligtvis kommer vi att få stå till svars för våra tankar, eftersom våra handlingar här på jorden kommer att utgöra summan av våra tankar. Detta sätt att se har varit till stor välsignelse för mig i hela mitt liv, och det har många gånger hindrat mig från att få orätta tankar, eftersom jag inser att jag, när mitt liv är över, kommer att vara produkten av mina tankar” (”Pres Smith’s Leadership Address”, *Church News*, 16 feb 1946, s 1).

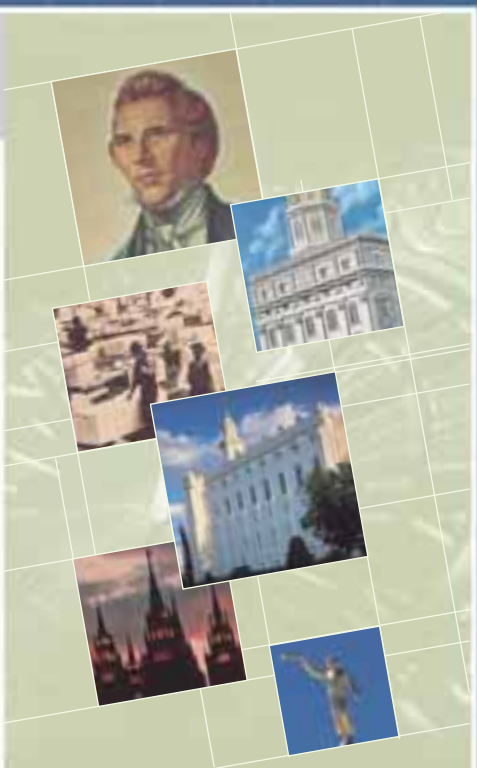
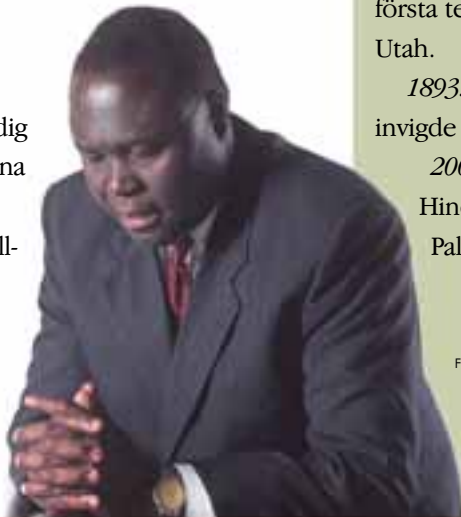
”Dr [Karl G] Maeser stod en dag upp och sade:

’Ni kommer inte bara att få ansvara för era handlingar, utan ni kommer även att få stå till svars för alla era tankar.’

Eftersom jag var en pojke, som

Förslag till ledare

”Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna” (Ords 3:5-6). Med andra ord: Sök den Helige Andens sällskap då du fullgör din kallelse, så att du kan få veta vad din himmelske Fader vill att du ska göra. Han ska leda dig. Och lita på honom när du får hans ledning, och gör det som han manar dig att göra.

Det hände den 6 april

Många viktiga händelser i kyrkans historia har inträffat den 6 april. Här nämns endast några.

1830: Profeten Joseph Smith organiserade kyrkan.

1841: Hörnstensceremonin för templet i Nauvoo hölls.

1853: Hörnstenen till templet i Salt Lake City lades.

1877: President Daniel H Wells, andre rådgivare i första presidentskapet, invigde templet i S:t George, det första tempel som färdigställdes i Utah.

1893: President Wilford Woodruff invigde templet i Salt Lake City.

2000: President Gordon B Hinckley invigde templet i Palmyra i New York. ■

FOTO AV BRIGHAM YOUNG ACADEMY; FOTO AV GEORGE ALBERT SMITH; DETALI FRÅN KYRKAN ORGANISERAS, 6 APRIL 1830, DALE KILBOURN; MÅLNING AV TEMPLET I NAUVOO I ILLINOIS, JAMES PORTER; FOTO AV SALT LAKE-TEMPLET UNDER UPPFÖRANDE; FOTO AV TEMPLET I S:T GEORGE, KEN ROSE; FOTO AV TEMPLET I SALT LAKE CITY; FOTO AV MORONISTATYN SOM PRYDER TEMPLET I PALMYRA I NEW YORK, MATTHEW REIER; FOTO AV BEDJANDE MAN, KELLY LARSEN, BILDEN ÄR ARRANGERAD

Så kan du använda *Liahona* april 2003

Förslag till samtalsämnen

- "Jag dansade tillbaka till kyrkan", s 34: Äldste Ned B Roueché berättar hur en enkel inbjudan att dela med sig av sin talang förändrade hans liv — hans eviga liv. Känner du någon vars liv kunde förändras av något så enkelt som en inbjudan att tjäna, att dela med sig av en talang eller bara bli engagerad? Hur kan du hjälpa den personen komma tillbaka?

- "Dandy", s 38: President David O McKay jämför Dandy, en häst vars nyfikenhet och vandringslust ledde till en förtidig och smärtsam död, med ungdomar som är impulsiva. Diskutera varför frihet från alla begränsningar i själva verket inte är verklig frihet.

- "Ett växande vittnesbörd", s LS2: President James E Faust berättar om det han kallar "min själs viktigaste kunskap" — sitt vittnesbörd om Jesus Kristus. Fråga vad ett vittnesbörd är och diskutera sedan hur vi kan få ett vittnesbörd om Frälsarens gudomlighet. Bär ditt vittnesbörd för familj eller klasskamrater.

FOTO EDUARDO VILLAGOMESA, BILDEN ÄR ARRANGERAD

Ämnen i detta nummer

LS = *Lilla stjärnan*

Aktivering	34
Barn	40
Besöksundervisning	25
Bön	40, 44
Den Helige Anden	44
Döden	2, 18
En världsomspännande kyrka	30
Familjens hemafton	48
Familjerelationer	18, LS2
Fasta	40
Förberedelse	1, 25
Försoningen	26, 37, LS16
Hemundervisning	7
Inspiration	44
Jerusalem	8
Jesus Kristus	2, 18, 22, 24, 26, 37, 40, LS6, LS8, LS10, LS13, LS16
Korsfästelsen	26, LS10, LS13
Kyrkans historia	47
Kärlek	LS2
Ledarskap	47, 48
Medkänsla	40
Motgångar	40
Nya testamentet	18, 26, LS10, LS13
Omvändelse	24, 30, 37, 40
Primär	LS6
Prioritering	33
Påskan	2, LS8
Sabbaten	40
Självkontroll	38
Talanger	34
Tempel och tempeltjänst	25, 30, LS4
Tolerans	8
Tro	30, 40
Tröst	2, 18, LS2
Undervisning	48
Ungdomar	38
Uppståndelsen	2, 18, 22, 26
Vittnesbörd	40, LS2, LS6
Vänskapskontakt	34

Testa dina kunskaper

Hur mycket vet du om påskan? Är följande påståenden sanna eller falska?

1. Under påskan firar vi Frälsarens korsfästelse.
2. Sista dagars heliga firar såväl askonsdagen och fastan som påskdagen.
3. Alla länder firar påsk på samma dag.

Svar: 1. Fel. På påskan firar vi hans uppsländelse. 2. Fel. Påskan infaller olika i olika delar av världen.

Lilla stjärnan

Ett växande vittnesbörd

PRESIDENT JAMES E FAUST

Andre rådgivare i första presidentskapet

President James E Faust berättar om sin största källa till styrka.

När jag ser tillbaka på mitt liv inser jag att där har funnits en källa som varit till enastående styrka och välsignelse. Det är mitt vittnesbörd och kunskapen att Jesus är Kristus, hela människosläktets Frälsare och Återlösare. Jag är djupt tacksam för att jag under hela mitt liv har haft en enkel tro på att Jesus är Kristus. Detta vittnesbörd har bekräftats för mig hundratals gånger. Det utgör min själs ädlaste kunskap. Det är mitt väsens andliga ljus. Det utgör hörnstenen i mitt liv.

Den första hörnstenen till mitt vittnesbörd lades för länge sedan. Ett av mina första minnen är från när jag som liten hade en skrämmande mardröm. Jag kommer fortfarande tydligt ihåg det. Jag måste ha skrikit av rädsla på natten. Min farmor väckte mig. Jag grät och hon tog mig i sin famn, kramade mig och tröstade mig. Hon hämtade en tallrik med rispudding, som jag tyckte mycket om och som hade blivit över vid middagen. Jag satt i hennes knä medan hon matade mig med sked. Hon talade om för mig att vi kunde känna oss trygga i vårt hus eftersom Jesus vakade över oss. Jag kände att det var sant då, och det är min tro än i denna dag. Jag blev tröstad till

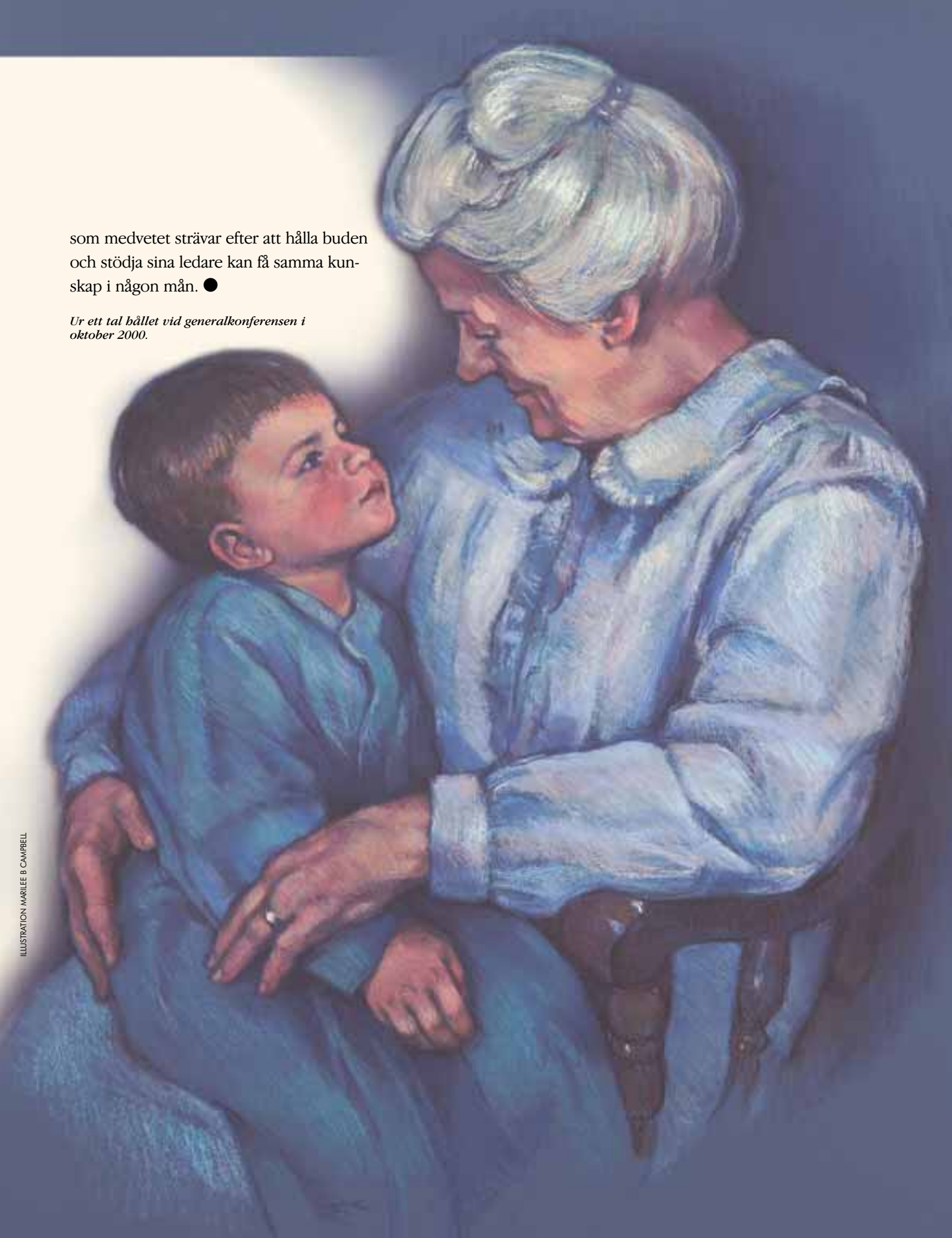
både kropp och själ och gick lugn tillbaka till sängen, försäkrad om det gudomliga faktum att Jesus verkligen vakar över oss.

Denna första minnesvärda erfarenhet ledde till andra starka bekräftelser på att Gud lever och att Jesus är vår Herre och Frälsare. Många kom som svar på innerliga böner. När jag som barn tappade bort saker, som min kära fickkniv, lärde jag mig att om jag bad tillräckligt mycket till Gud, så kunde jag hitta den. Och jag kunde alltid hitta bortsprungna kor som jag hade ansvar för. Ibland behövde jag be till Gud mer än en gång, men mina böner verkade alltid bli besvarade. Ibland blev svaret nej, men för det mesta blev det positivt och bekräftande. Även när det blev nej lärde jag mig att enligt Herrens stora visdom fick jag det svar som var bäst för mig. Min tro fortsatte växa allteftersom fler byggstenar fogades till hörnstenen, rad på rad, bud på bud.

Jag erkänner ödmjukt att alla dessa erfarenheter har fostrat en säker kunskap om att Jesus är vår Frälsare och Återlösare. Jag har hört hans röst och känt hans inflytande och närvaro. De har varit som ett varmt, andligt täcke. Det fantastiska är att alla

som medvetet strävar efter att hålla buden
och stödja sina ledare kan få samma kun-
skap i någon mån. ●

*Ur ett tal hållet vid generalkonferensen i
oktober 2000.*

Tempelbilder

Under 2003 finns det bilder av tempel i varje nummer av *Lilla stjärnan*. Ta ut tempelbilderna från tidningen, klistra

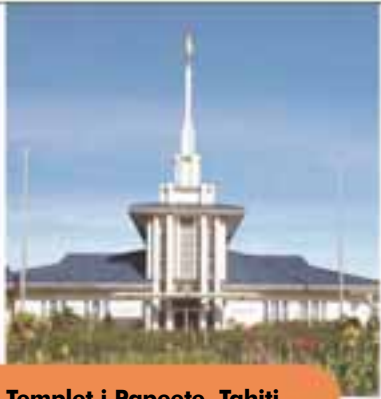

FOTO FLOYD HOLDMAN

Templet i Papeete, Tahiti

Invigt 27 oktober 1983
av president Gordon B Hinckley

FOTO JED A CLARK

Templet i Boise, Idaho

Invigt 25 maj 1984
av president Gordon B Hinckley

FOTO FLOYD HOLDMAN

Templet i Sydney, Australien

Invigt 20 september 1984
av president Gordon B Hinckley

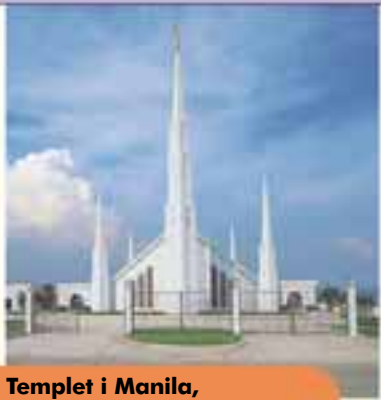

FOTO FLOYD HOLDMAN

Templet i Manila, Filippinerna

Invigt 25 september 1984
av president Gordon B Hinckley

FOTO JED A CLARK

Templet i Dallas, Texas

Invigt 19 oktober 1984
av president Gordon B Hinckley

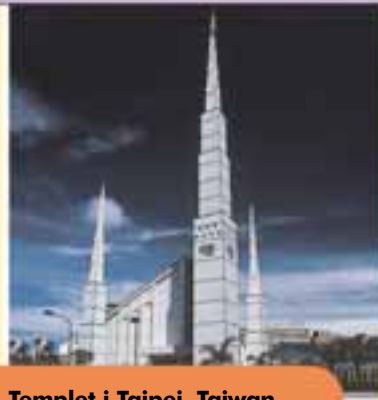

FOTO FLOYD HOLDMAN

Templet i Taipei, Taiwan

Invigt 17 november 1984
av president Gordon B Hinckley

Templet i Guatemala City, Guatemala

Invigt 14 december 1984
av president Gordon B Hinckley

FOTO SHAUN D STÄHLE

Templet i Freiberg, Tyskland

Invigt 29 juni 1985
av president Gordon B Hinckley

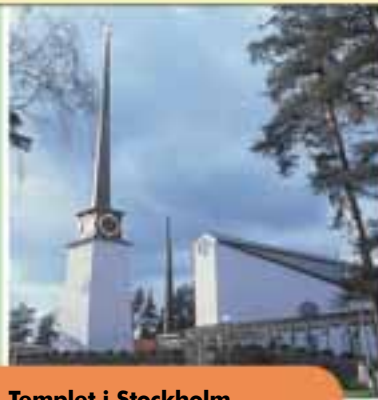
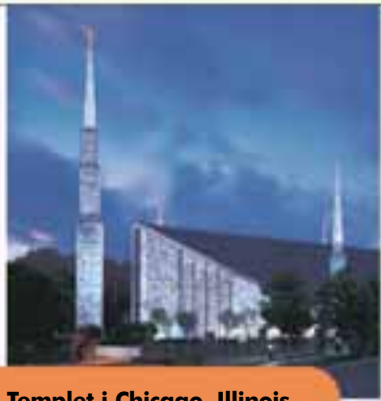

FOTO KENITZER

Templet i Stockholm

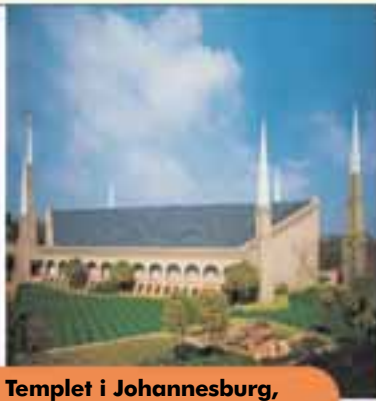
Invigt 2 juli 1985
av president Gordon B Hinckley

upp dem på kraftig kartong och klipp ut dem. Samla bilderna som påminnelse om templets betydelse.

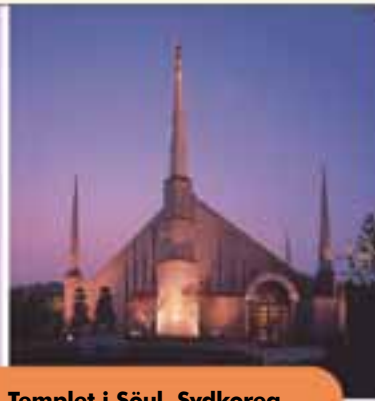
Templet i Chicago, Illinois

Invigt 9 augusti 1985
av president Gordon B Hinckley

Templet i Johannesburg, Sydafrika

Invigt 24 augusti 1985
av president Gordon B Hinckley

Templet i Söul, Sydkorea

Invigt 14 december 1985
av president Gordon B Hinckley

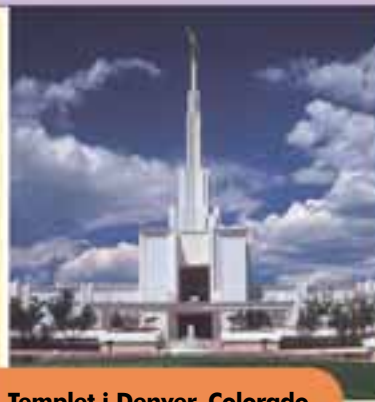
Templet i Lima, Peru

Invigt 10 januari 1986
av president Gordon B Hinckley

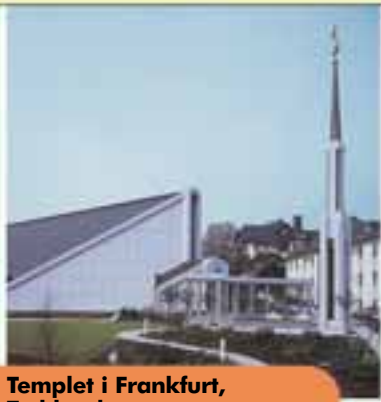
Templet i Buenos Aires, Argentina

Invigt 17 januari 1986
av president Thomas S Monson

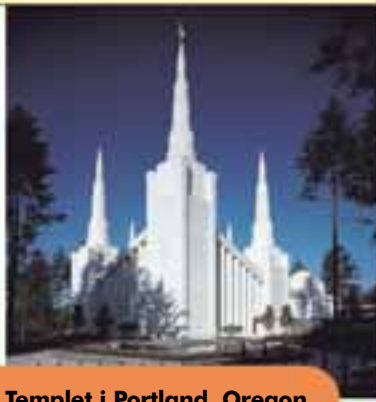
Templet i Denver, Colorado

Invigt 24 oktober 1986
av president Ezra Taft Benson

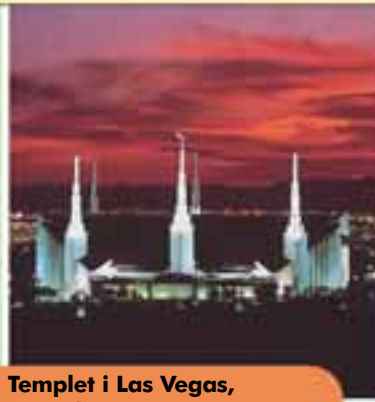
Templet i Frankfurt, Tyskland

Invigt 28 augusti 1987
av president Ezra Taft Benson

Templet i Portland, Oregon

Invigt 19 augusti 1989
av president Gordon B Hinckley

Templet i Las Vegas, Nevada

Invigt 16 december 1989
av president Gordon B Hinckley

DU ÄR MESSIAS

VICKI F MATSUMORI

"Du är Messias, den levande Gudens Son" (Matt 16:16).

Vem är Jesus Kristus? Människor från många religioner tror att han levde för över 2 000 år sedan. Många tror att han var en stor lärare.

Men det är inte allt.

Vem är Jesus Kristus? Kristna, bland dem medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av sista Dagars Heliga, vet att han utförde många underverk. Han mättade folket med fem bröd och två fiskar, botade sjuka, lät blinda se och uppväckte döda. Men det är inte allt.

Vem är Jesus Kristus? Han frågade apostlarna: 'Vem säger ni att jag är?'

Simon Petrus svarade: 'Du är Messias, den levande Gudens Son' (Matt 16:15–16).

Vem är Jesus Kristus? Han är Guds Son. Vår himmelske Fader sände honom att organisera sin kyrka, undervisa om evangeliet, lida och dö för våra synder samt uppstå.

Var är han nu? Profeten Joseph Smith och Sidney Rigdon såg en syn och sade: "Han lever. Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde" (L&F 76:22–23).

Vem är Jesus Kristus? Han är vår Frälsare och vår Återlösare. Han lever i dag. Om vi väljer det rätta och frågar vår himmelske Fader i vår bön, kan vi för egen del få veta, genom den Helige Andens vittnesbörd, att han är vår himmelske Faders Son och att han dog för att frälsa oss från våra synder.

Diorama av Jesus Kristus som talar med barn

1. Klistra sida 7 på kraftig kartong.
2. Klipp ut figurerna, stenarna och dioramat. Klipp sedan längs den kraftiga diagonala linjen.

3. Vik längs den streckade linjen och klistra den tomma delen under dioramat (se illustration).

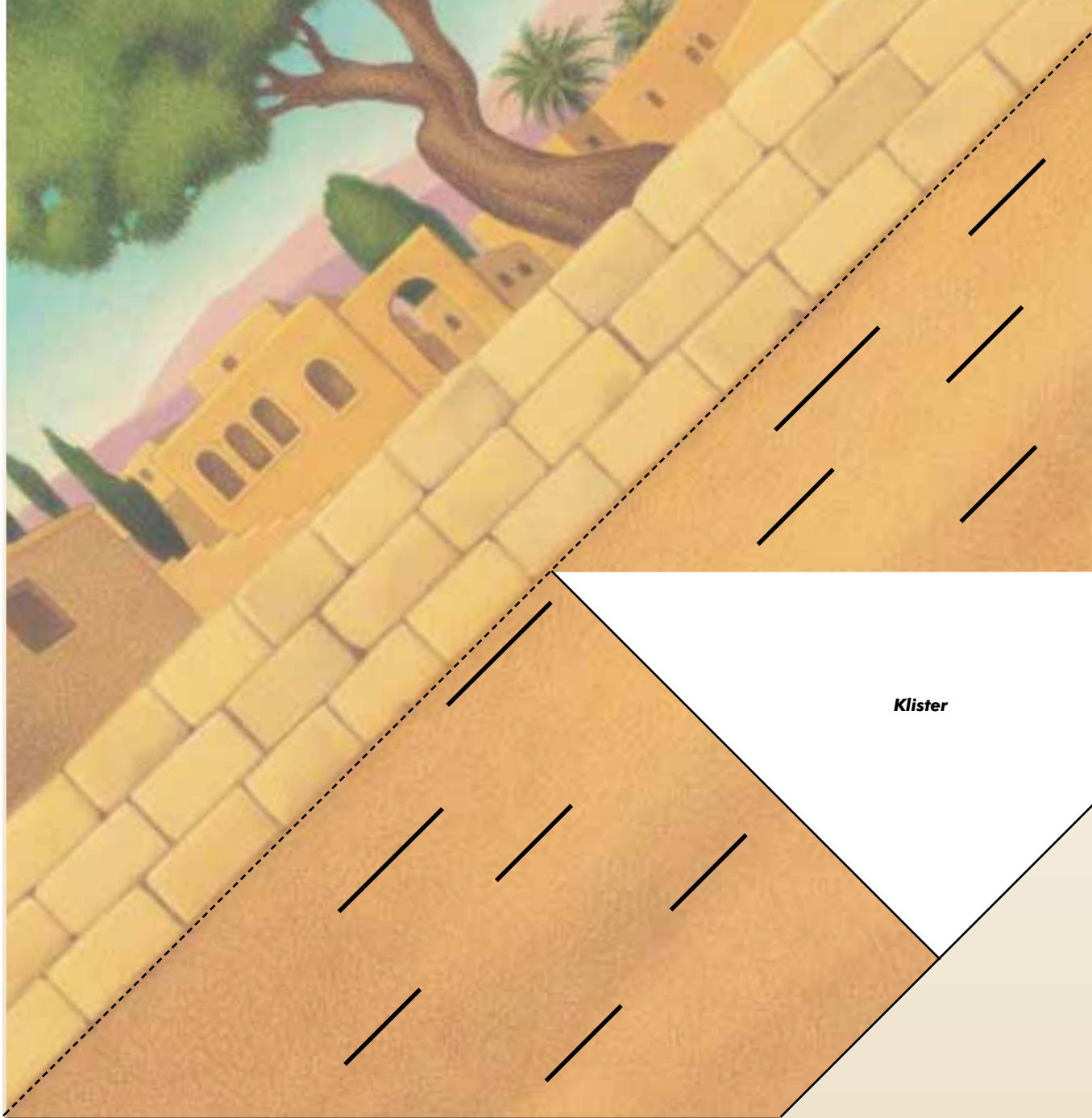
4. Skär igenom de korta, tjocka linjerna. Stick figurernas flikar i springorna och vik dem så att figurerna står upp.

5. Slå upp och läs upp skriftställena på stenarna och sätt stenarna i dioramat.

Förslag till samlingsstunden

1. *Skriv upp följande skriftställena på papperslappar: Matteus 3:13–17; Apostlagärningarna 2:1, 38, 41; Mosiah 18:14–17; Joseph Smiths skrifter 2:68–72; Moses 6:64–66. Dela upp Primär i grupper. Låt varje grupp läsa upp ett skriftställe och bilda en diskussionspanel. Låt resten av Primär fråga varje panel om skriftställena, till exempel: Vem blev döpt? Var hände detta? Vad tyckte folket? Hur kan dopet hjälpa oss? På vilket sätt liknade dessa dop ditt eget? Sjung sånger eller psalmer om dopet och bär vittnesbörd om dopets välsignelser.*

2. *Några veckor innan du lär ut Påskens hosianna (se detta nummer, s LS8–9), kan du hjälpa ett äldre barn eller en vuxen ledare lära sig verserna. Lär primärbarnen refrängen först. Läs Johannes 12:12–18 och tala om hur folket ropade Hosianna då Frälsaren kom in i staden. Förklara att folket i Amerika också gladdes när Frälsaren kom. Låt barnen högläsa 3 Nephi 11:15–17. Då barnen sjunger refrängen till Påskens hosianna ber du barnen röra vid öronen när de hör Hosianna. Låt barnen lyssna medan ett äldre barn eller en vuxen sjunger verserna. Låt hela Primär sjunga med i refrängen. Hjälp barnen lära sig verserna genom att låta solisten sjunga första raden. Låt sedan barnen sjunga samma rad. Upprepa processen med andra raden. Låt barnen sjunga andra raden igen och därefter de första två raderna. Fortsätt med detta tills ni sjungit hela versen. ●*

Matteus 1:21

**Johannes
11:25**

**Första
Korintierbrevet
15:20**

Mosiah 3:17

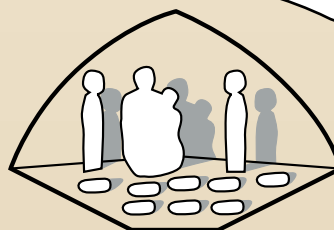
**3 Nephi
11:8–10**

**Joseph Smiths
skrifter 2:11,
15–17**

L&F 101:32

L&F 110:1–4

Klister

Illustration

Påskens hosianna

Eftertänksamt ♩ = 60-66

Chords: Dm Gm Dm B $\flat$

1. Nu Je - sus Kris - tus upp - stått, som pro - fe - ter för - ut -
 2. När Kris - tus kom till löf - tets land, ne - phi - ter - na fick

Chords: A Dm Gm Dm B $\flat$

sagt, han kom till de rätt - fär - di - ga i här - lig - het och
 se på så - ren ef - ter spi - kar - na, och plöts - ligt viss - te

The musical score is written for a hymn in Swedish. It consists of five systems, each with a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). Chord symbols are placed above the vocal line. The lyrics are written below the vocal line. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 4/4.

System 1: Chords: Dm, Gm, A7, Dm. Lyrics: makt. de, När att han för - här - lig - ad steg ner i som dog nu upp - stått som vår.

System 2: Chords: Bb, A, Dm. Lyrics: vit och him - melsk skrud, tog löf - tets folk i Fräl - sa - re och Kung, de jub - la - de, så.

System 3: Chords: Bb, Dm, Bb, A, Kör, Dm. Lyrics: vörd - nad mot sin Her - re och sin Gud: "Ho-si - an - na! Väl - jub - la ock - så du med dem och sjung: långsamare".

System 4: Chords: Gm, Dm, (C), Dm. Lyrics: sig - nat va - re Guds, den Högs - tes, namn! Ho - si - an - na! Väl -

System 5: Chords: Gm, Dm, A, D. Lyrics: sig - nat va - re Guds, den Högs - tes, namn!"

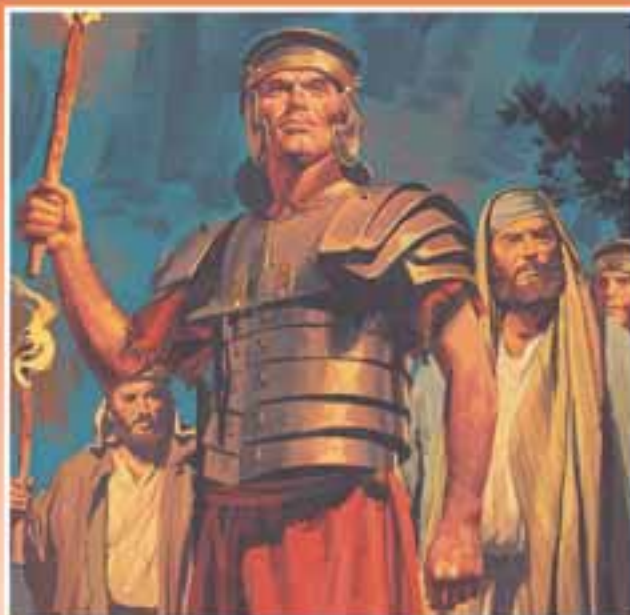
Text och musik: Vanja Y Watkins, född 1938. © 1982 IRI
Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

ILLUSTRATION PHYLIS LUCH; BAKGRUND: FOTO MATTHEW REIER

3 Nephi 11:8-17

BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET

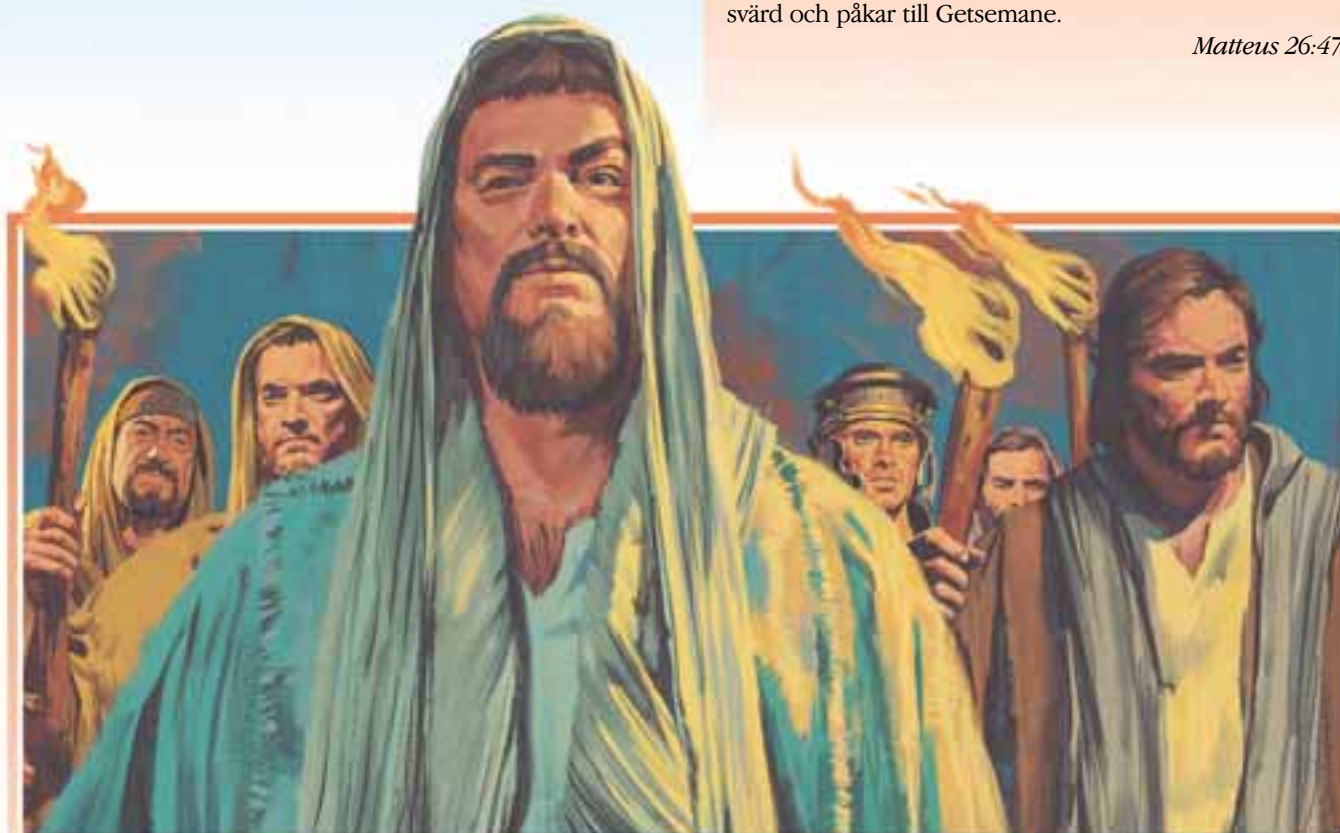
JESUS STÅR INFÖR RÄTTA

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

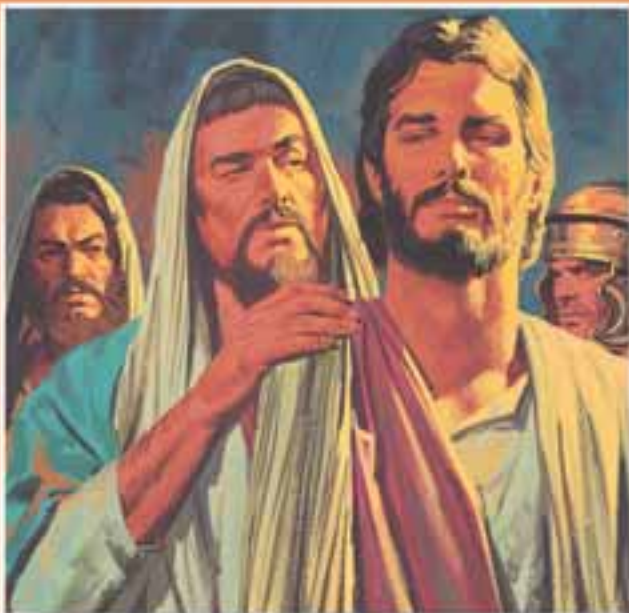
Överstepräster och folkets äldste sände onda män med svärd och påkar till Getsemane.

Matteus 26:47

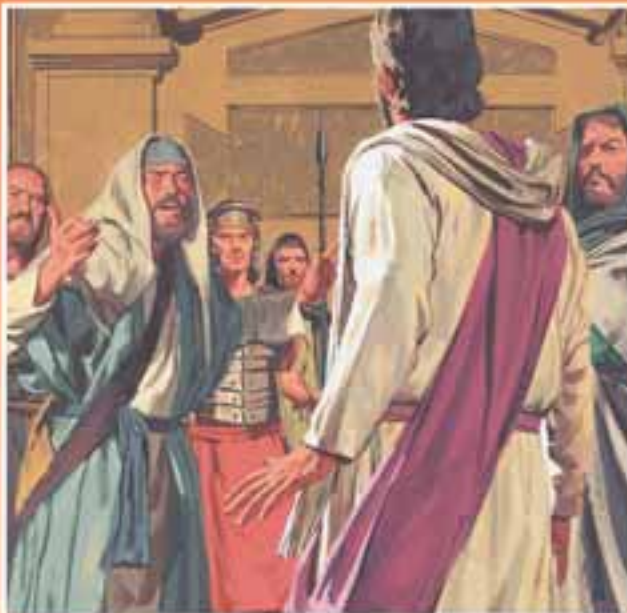

Aposteln Judas Iskariot var med dem. Männerna hade betalat Judas för att föra dem till Frälsaren.

Matteus 26:14–16, 47

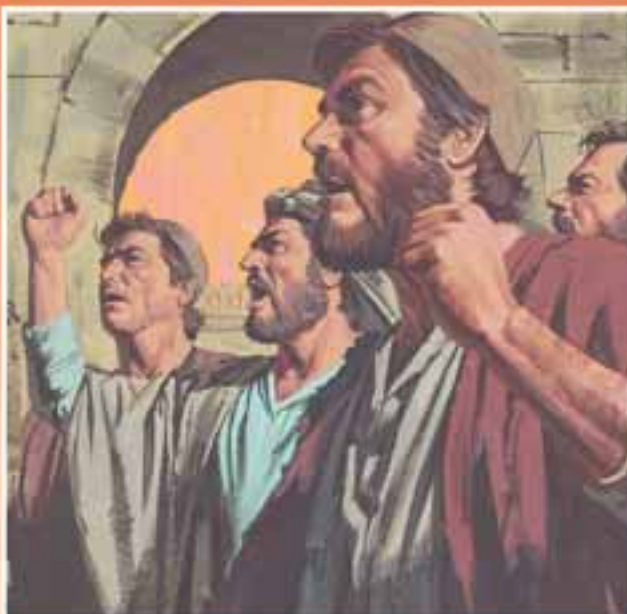
Judas hade sagt till männen att han skulle kyssa Jesus. När han gjorde det, grep de Jesus. Männen hånade och slog Jesus. De förde Jesus till översteprästen Kajfas.
Matteus 26:48–50, 57; Lukas 22:63–65

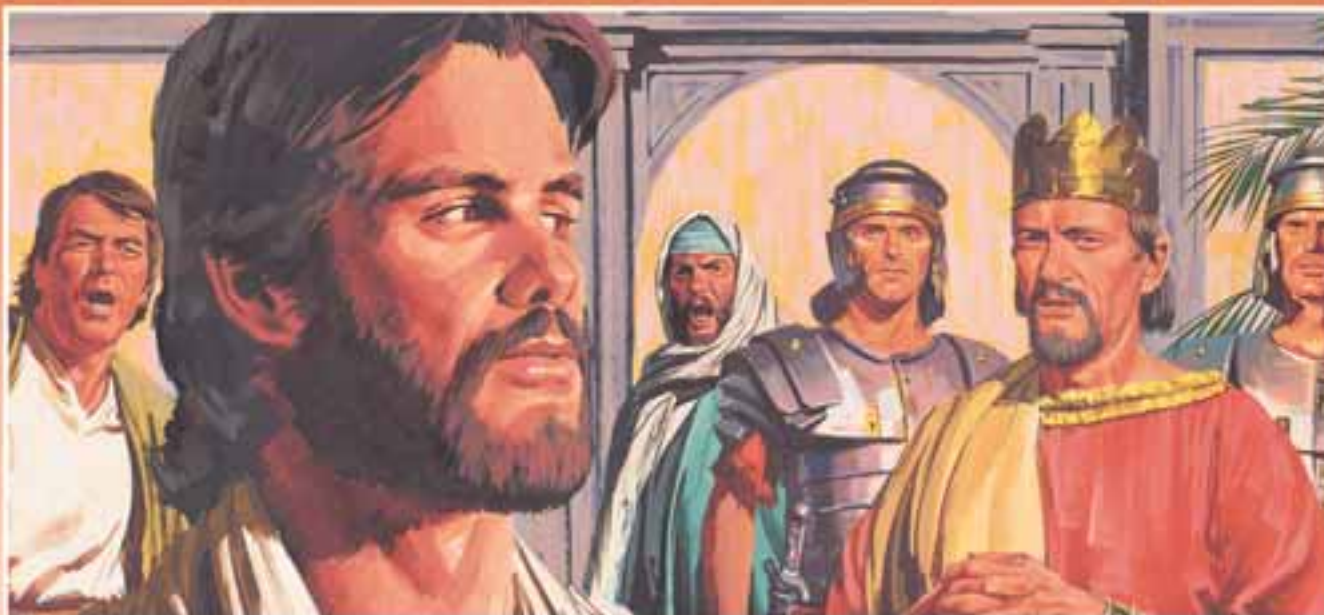
De judiska ledarna höll rättgång. De sade att Jesus hade brutit lagen genom att säga sig vara Messias, Guds Son. Eftersom Jesus är Guds Son och Messias, förnekade han det inte. De fann honom skyldig.
Lukas 22:66–71

De judiska ledarna hade inte makt att döma Jesus till döden. De förde honom till Pontius Pilatus, som hade den makten. De sade till Pilatus att Jesus sagt åt folket att inte betala skatt till kejsaren.
Lukas 23:1–3

Pilatus tyckte inte att Jesus hade gjort något som var fel. Det var högtid i Jerusalem. Det var sed att frige en fånge under högtiden. Pilatus ville frige Jesus. Folkmassan ville att Barabbas, en mördare, skulle frigges i stället. De ville att Jesus skulle korsfästas.
Lukas 23:14–21

Pilatus tyckte ändå inte att Jesus skulle bli dödad. Han ville fortfarande frige honom. Men prästerna och folket ropade högt att de ville att han skulle korsfästas.

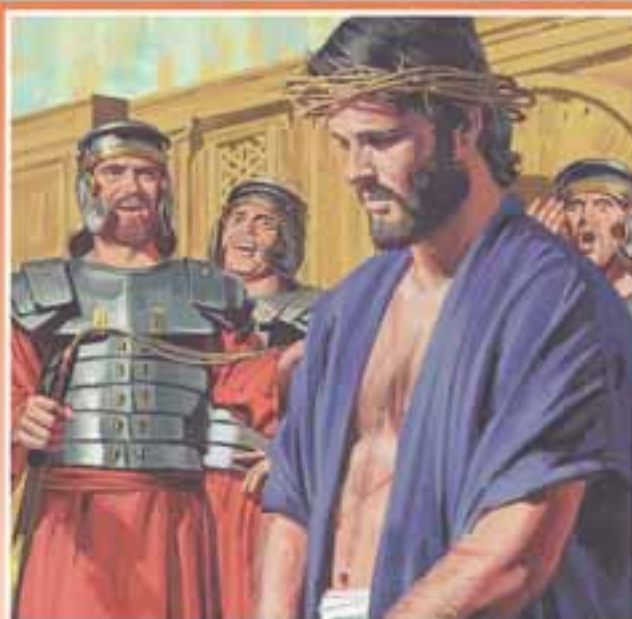
Lukas 23:22-23

Pilatus tvättade sina händer och sade att han inte var ansvarig för Jesu död. Men han gav folket tillstånd att korsfästa Jesus.

Matteus 27:24-26

JESUS BLIR KORSFÄST

Soldaterna piskade Jesus. De satte på honom en purpur-röd mantel. De gjorde en krona av törnen och satte den på hans huvud. Och de skrattade åt honom och spottade på honom. De kallade honom judarnas konung.

Markus 15:15–19

Många judar följde med när soldaterna förde Jesus till en kulle nära Jerusalem för att korsfästa honom. De lät honom bära sitt eget kors och lade honom sedan på det, spikade fast hans händer och fötter på korset och lyfte upp det. De korsfäste också två andra män den dagen. De andra två männen var brottslingar.

Lukas 23:27, 33; Johannes 19:17

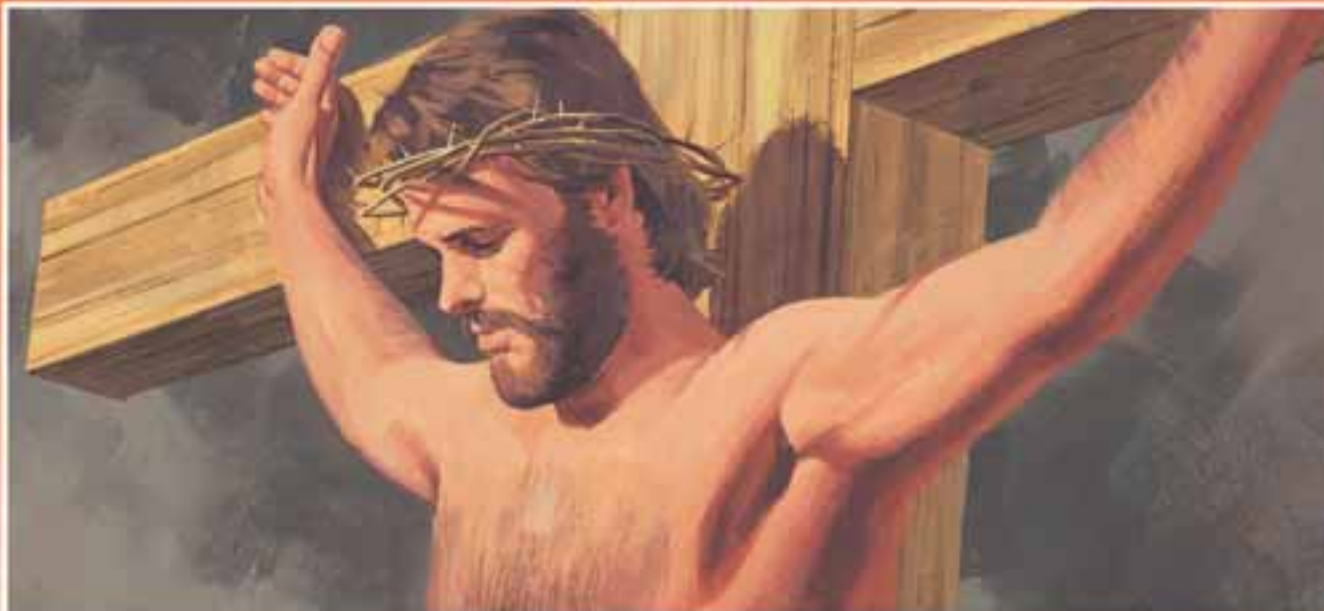
Jesus bad. Han bad sin himmelske Fader att förlåta de soldater som korsfäste honom. De visste inte att han var Frälsaren.

Lukas 23:34

Maria, Jesu mor, stod vid korset. Aposteln Johannes stod också där. Jesus sade till Johannes att ta hand om hans mor. Johannes tog Jesu mor hem till sig.

Johannes 19:25–27

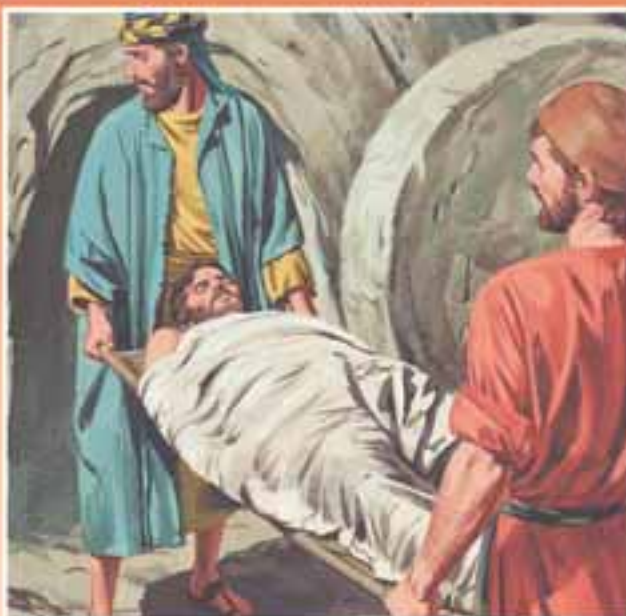
Lärjungarna var mycket ledsna, eftersom de älskade Frälsaren mycket. Han led på korset i flera timmar. Sedan gav han upp sitt liv. Hans ande lämnade kroppen.

Matteus 27:46, 50

Himlen blev mörk, och en stor jordbävning bröt sönder stora klippor. Förhänget i templet, som kallas förlåten, brast i två delar. De romerska soldaterna blev rädda.

Matteus 27:45, 51, 54

En av lärjungarna tog ner Frälsarens kropp från korset, svepte in den i tyg och lade den i en grav. En stor sten rullades framför graven.

Matteus 27:57–60

Vår Herre och Frälsare

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Visste du att äldste Joseph B Wirthlin spelade amerikansk fotboll i sitt college-lag? Han älskar vår Frälsare Jesus Kristus och bär vittnesbörd om honom.

Jesus är sin kyrkas överhuvud, universums Skapare, alla människors Frälsare och Återlösare och människosjälarnas Domare.

Jag tacksam över vetskapen om att vår Herre och Frälsare är denna kyrkas överhuvud och att han leder den genom sina tjänare. Detta är Herrens kyrka, det är inte människors kyrka. Bröderna i dess presiderande råd är kallade av Gud. Deras enda drivkraft är att ödmjukt tjäna Herren i enlighet med hans vilja "av allt [sitt] hjärta, all [sin] förmåga, själ, sinne och styrka" (L&F 4:2).

Odödlighet och evigt liv för människan möjliggörs genom Jesu Kristi försoning, vår Frälsare och Återlösare. Det är en kärlekshandling för vilken vi borde vara mer tacksamma än för någon annan välsignelse eller gåva från Gud. Försoningen skänker varje människa odödlighet. Odödligheten är obegränsad och allmän [gäller alltid och för alla människor]. Den erbjuder möjlighet till evigt liv, det slags liv som Gud lever, åt dem som tror på Kristus, omvänder sig från sina synder och lyder evangeliets lagar. På ett förunderligt sätt frälser försoningen oss och återlöser oss från följderna av Adams fall, både den timliga döden vid jordelivets

slut och den andliga döden, skilsmässan från vår Fader.

Med tanke på allt Jesus är och gör för oss — vad borde vi göra för att visa vår uppskattning? Vi borde "känna ... den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus" (Joh 17:3). "De som känner Gud blir lika honom och lever samma slags liv som han, vilket är evigt liv" (Bruce R McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 vol [1966–1973], 1:762).

För att ha kunskap om Kristus måste vi med andra ord bli såsom han är. ●

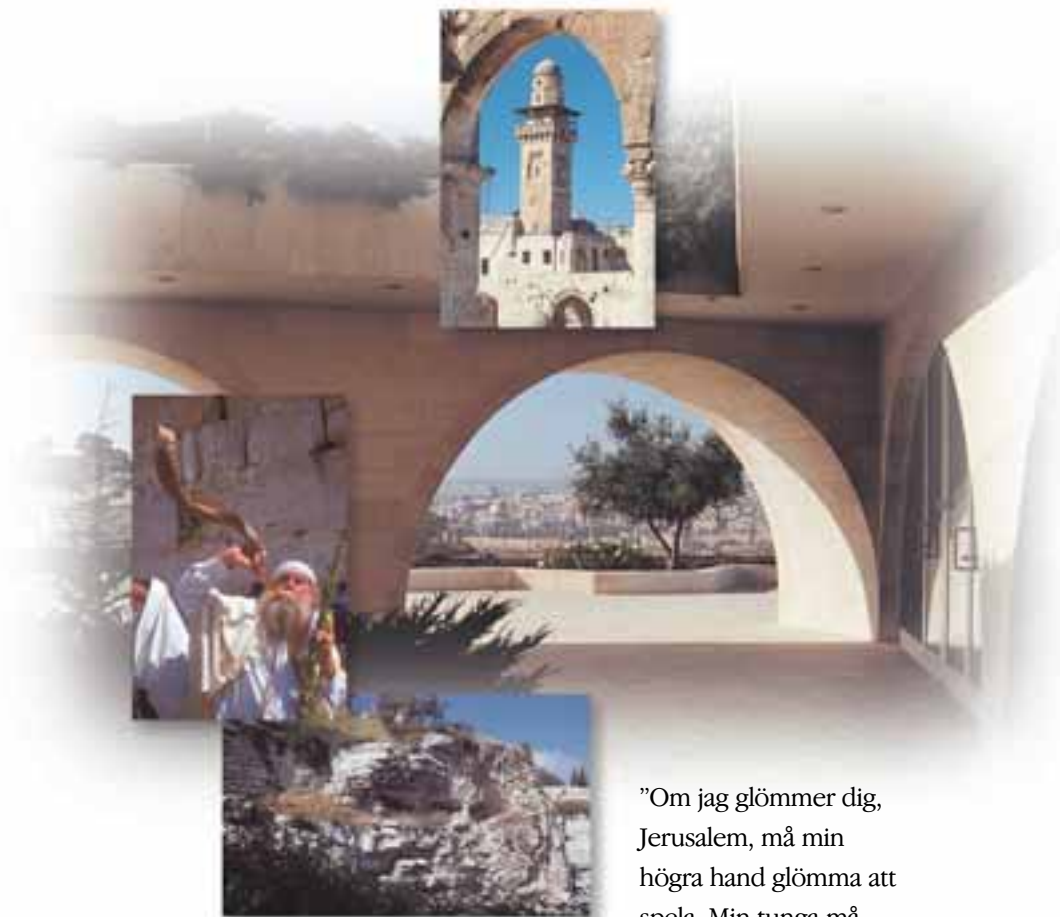
Ur ett tal hållet vid generalkonferensen i oktober 1993.

"Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar", Harry Anderson.

Efter sin uppståndelse kom "Jesus fram och talade till [sina apostlar] och sade: 'Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn'" (Matt 28:18–19).

Överst: En minaret, en traditionell del av en moské. Vänster: Vid Jerusalems västra mur. Höger: Vy av staden från Brigham Young-universitetets Jerusalem Center. Längst ner: Troligen Golgata, eller Huvudsalleplatsen.

"Om jag glömmmer dig,
Jerusalem, må min
högra hand glömma att
spela. Min tunga må
fastna i gommen om jag
inte tänker på dig, om
jag inte låter Jerusalem
vara min högsta glädje"
(Ps 137:5–6) Se
"Jerusalem", s 8.